SLOVO PRAVDY

3 2014

Veľké úrady, ktoré On zastáva
strana 10

Kde sú pastieri?
strana 16

Odkazy od mužov Božích
strana 21

Dobré zvesti z neba
strana 28

Obsah

Slovo pravdy

„… v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 3/2014 Ročník XIII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (42) 2

CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (8) 5

LEVITSKÉ OBETE (5) 7

VEĽKÉ ÚRADY, KTORÉ ON ZASTÁVA (5) 10

SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE (4) 12

JOZUA, SYN NÚNOV (2) 14

KDE SÚ PASTIERI? (2) 16

PEVNÝ ZÁKLAD BOŽÍ STOJÍ 18

NIKDY TAK NEHOVORIL ČLOVEK AKO TENTO ČLOVEK 19

ODKAZY OD MUŽOV BOŽÍCH (1) 21

MALÁ ÚVAHA NA 1. LIST JÁNOV 23

VÝZBROJ 26

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA 28

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (42)

John Riddle, Cheshunt

„A teda budete ostríhať slová tejto zmluvy."

V úvode nášho rozjímania o 5. Mojžišovej sme povedali, že nie je len jednoduchým opakovaním predošlých nariadení, ktoré by sa zvlášť zameriavalo na nové pokolenie Izraelitov, vyrastajúce na púšti. Je to jasné už zo začiatočných slov 29.kapitoly: „Toto sú slová zmluvy, ktorú prikázal Hospodin Mojžišovi uzavrieť so synmi Izraelovými v Moábskej zemi, okrem zmluvy, ktorú uzavrel s nimi na Hórebe" (v.1). Ako sme už mohli vidieť, táto kniha odhaľuje podrobnosti požiadaviek a podmienok, na základe ktorých mohol Izrael požívať svoje dedičstvo v Kanaáne. Tým sa súhrnne zaoberajú kapitoly 29 a 30, až potom predložil Mojžiš ľudu zmluvu s jednoznačnými podmienkami (30:15-20).

29.kapitolu je možné rozdeliť nasledovne:

1) Dôkaz Božích schopností (v.2-8)
2) Zasľúbenie prosperity (v.9-15)
3) Nebezpečné dôsledky neposlušnosti (v.16:29).

1) DÔKAZ BOŽÍCH SCHOPNOSTÍ (v.2-8)

V týchto veršoch sa spomínajú historické fakty, ktoré potvrdzujú Hospodinove schopnosti naplniť Jeho zmluvné zasľúbenia. On takto vo svojej milosti poskytol Izraelu záruku, že „čo On zasľúbil schopný je aj uskutočniť". Tu je potrebné všimnúť si dve veci.

a) Prirodzené pozorovanie

Svojim prirodzeným zrakom videli všetko, „čo učinil Hospodin pred vašimi očami" (v.2). Videli a zažívali niektoré zvláštne veci: vykúpenie (v.2-3); vedenie (v.5); zaopatrenie (v.5-6); vlastníctvo (v.7-8). Toto už nie je potrebné viac zdôrazňovať, postačí citovať C. H. Mackintosha: „nepotrebovali víno alebo iný silný nápoj – nepotrebovali iné stimulanty. Pili z tej duchovnej skaly, ktorá išla za nimi, a tou skalou bol Kristus. Ten čistý prameň ich osviežoval na vyprahnutej púšti a nebeská manna ich deň čo deň sýtila."

b) Duchovné vnímanie

„Avšak nedal vám Hospodin srdca, aby ste rozumeli, a očí, aby ste videli, ani uší, aby ste počuli, až do tohoto dňa." (v.4) Takto videl ľud všetko, čo Hospodin urobil, ale napriek tomu si z týchto udalostí neodniesol žiadne ponaučenie (porovnaj Mat. 13:13-15). Musíme si pamätať, že Pavel rozlišuje prirodzené videnie a duchovné vnímanie, keď píše: „Lebo nechcem, aby ste nevedeli, bratia…" (1.Kor. 10:1). Na tomto mieste nehovorí, že nepoznajú fakty z dejín Izraela, ale nevedia o ponaučeniach, ktoré im táto história poskytuje (pripomeňme si Rim. 15:4).

2) ZASĽÚBENIE PROSPERITY (v.9-15)

Túto časť môžeme výstižne zhrnúť jej prvými veršami: „A teda budete ostríhať slová tejto zmluvy a činiť ich, aby ste rozumne činili všetko, čokoľvek budete robiť." (v.9). Táto rada sa iste často opakuje. Za príklad si je možné vziať knihu Jozua 1:8 a všimnite si, aký dopad malo mať Božie Slovo na jeho rozprávanie – „ústa", rozmýšľanie – „uvažuj" a skutky, konanie – „ostríhal". Žalmista opisuje „bohabojného muža" podobným spôsobom a dodáva: „A bude ako strom, zasadený nad potokmi vody, ktorý dáva ovocie svojím časom, ktorého list neuvädne,

a všetko, čokoľvek bude robiť, podarí sa mu.“ (Žalm 1:3) V Novom Zákone sa Ján skutočne modlil za to, aby sa Gájove hmotné pomery vyrovnali jeho duchovnej prosperite (3.Jána 2)! C. H. Mackintosh k tomu poznamenáva: „Jednoduchá poslušnosť voči Božiemu Slovu vždy bola, je a ešte i naveky bude hlbokým a skutočným tajomstvom všetkej skutočnej prosperity.“

Za tým nasledujú podmienky zmluvy, ktorými je podmienená zasľúbená prosperita. Je potrebné si všimnúť:

a) Dôraz na okamžitú reakciu (v.10)

„Vy všetci, stojíte dnes…“ (porovnaj s v.12) „aby si prešiel v zmluvu, … ktorú Hospodin, tvoj Boh, uzaviera s tebou dnes.“ Boží ľud mal konať bezodkladne. Iste je aj taký čas, kedy máme sedieť v pokoji: „teraz už seď… dokiaľ nezvieš ako dopadne vec“ (Ruť 30:18), ale nie v prípade odkladania poslušnosti voči zjavenej Božej vôli v Božom Slove. Možno nám Pán hovorí: „Synu, choď a pracuj dnes na mojej vinici“ (Mat. 21:28).

b) Dôraz na celý ľud (v.10-11)

„Vy všetci stojíte dnes pred Hospodinom, svojím Bohom, vaše hlavy – kniežatá, vaše pokolenia, vaši starší, vaši správcovia, všetci mužovia Izraelovi, vaše deti, vaše ženy, i tvoj pohostín, ktorý je v tvojom tábore, počnúc od toho, ktorý rúbe tvoje drevo, až po toho, ktorý čerpá tvoju vodu.“ Zmluvou zasľúbená prosperita vždy spôsobila, že Boží ľud bol poslušný voči Jeho Slovu, čo platilo pre všetkých. Netýkalo sa to len „niektorých zvlášť vybraných, niekoľkých výnimočných“. Požehnanie sa týka všetkých; táto dohoda ich všetkých spoločne zaväzuje, bezohľadu na to, z akého prostredia pochádzajú, aké je ich postavenie, alebo aké majú imanie.

c) Dôraz na zúčastnené strany (v.12-13)

Ľud mal „vstúpiť v zmluvu Hospodina, svojho Boha, a do Jeho prísahy, ktorú Hospodin, tvoj Boh, uzaviera s tebou dnes…“. Toto zdôrazňuje ich časť a Jeho časť v tejto zmluve. Podobne ako pri zmluve zo Sinaja (2.Moj. 19:5-6), aj táto zmluva zaväzovala dve strany, ale iba Boh samotný sa podujal naplniť podmienky tejto novej zmluvy (Jer. 31:31-34). Aj naše spasenie úplne spočíva na Kristovom diele a má charakter novej zmluvy, keďže je to „dar Boží; nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil“ (Efež. 2:8-9). Na rozdiel od toho, Božie požehnanie v našich životoch si vyžaduje aj zodpovednosť z našej strany. Musíme venovať pozornosť príkazu: „Žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu“, za tým cieľom, „aby ste skúšali, čo je vôľa Božia, to čo je dobré, ľúbe a dokonalé.“ (Rim. 12:1-2)

d) Dôraz na cieľ (v.13)

„Aby ťa dnes postavil sebe za ľud a on aby bol tebe Bohom, tak ako ti hovoril a ako prisahal tvojim otcom, Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi.“ Opäť si môžeme všimnúť Jeho časť a ich časť. On túžil po tom, aby boli „Jeho ľudom, a On bude tebe Bohom“. V tomto máme nádherný obraz vzájomného obecenstva, radosti a oddanosti. Toto zostáva Božím cieľom pre Izrael, ktorý sa nakoniec aj naplní. Skutočne sa musí naplniť, lebo „On prisahal otcom“. „Poviem tým, ktorí neboli môj ľud, ty si môj ľud, a on povie: Môj Boh.“ (Hoz. 2:23) Či je to teraz tak aj pri nás, závisí na našej láske a poslušnosti. „Ak budete ostríhať moje prikázania, zostanete v mojej láske…“ (Jána 15:10).

e) Dôraz na nepretržitosť (v.14-15)

„A nie len s vami samými ja uzavieram túto zmluvu a túto prísahu, ale i s každým tým, ktorý tu dnes stojí s nami pred Hospodinom, naším Bohom, ako i s tým, kto nie je tu s nami dnes.“ Stojí za to všimnúť si, že tu

Mojžiš vystupuje ako Hospodinov hovorca. Už predtým často pripomínal ľudu „Hospodina, tvojho Boha“, a teraz vraví: „A nie len s vami samými ja uzavieram túto zmluvu“, potom pokračuje: „s každým tým, ktorý tu stojí… pred Hospodinom naším Bohom“. To je aj v súčasnosti platná pripomienka, že kazateľ evanjelia má ohromnú zodpovednosť: „Teda za Krista posolstvujeme, ako by sám Boh napomínal skrze nás, prosíme za Krista, zmierte sa s Bohom.“ (2.Kor. 5:20)

Je potrebné si všimnúť aj nezmeniteľnosť Božieho Slova. Ustanovenia tejto zmluvy sa mali týkať Božieho ľudu aj po stáročiach, čo pripomína aj nám, že hoci bolo Sväté Písmo dokončené pred stáročiami, jeho učenie je záväzné aj pre nás.

3) NEBEZPEČNÉ DÔSLEDKY NEPOSLUŠNOSTI (v.16-29)

Konečný dôsledok ich neposlušnosti opisujú verše 27-28, ale ako sa táto hrozná situácia uskutoční, vysvetľujú nasledujúce úseky.

a) Začne to očami (v.16-17)

„Lebo vy viete o tom, ako sme bývali v Egyptskej zemi a ako sme prešli pomedzi národy, ktorými ste prešli; a videli ste ich ohavnosti a ich ukydané modly, drevo a kameň, striebro a zlato, čo bolo u nich“. To bol začiatok Dávidovho pádu (2.Sam. 11:2).

b) Pokračuje to srdcom (v.18-19)

Keď budú pamätať na túto zmluvu, bude ich to chrániť pred tým, aby išli za videním očí, čo by ovplyvnilo ich srdcia.

„Aby nebolo medzi vami muža alebo ženy, čeľade alebo pokolenia, ktorého srdce by sa dnes odvrátilo od Hospodina, nášho Boha… aby nebolo medzi vami koreňa, plodiaceho jed a horkosť.“ (v.18, tiež sa toho týka Prísl. 4:23) Všimnite si, že Mojžiš okamžite videl toto nebezpečie (s mimoriadnym dôrazom na modlárstvo): „ktorého srdce by sa dnes odvrátilo od Hospodina, nášho Boha“. Odstupovanie je vždy aktuálne nebezpečie. „A tak teda ten, kto sa domnieva, že stojí, nech hľadí, aby nepadol.“ (1.Kor. 10:12)

Mojžiš to opisuje ako „koreň, ktorý plodí jed a horkosť“ (porovnaj so Židom 12:15). Myšlienka o koreni, ktorý rozširuje svoje odnože pod zemou je jasná z ďalších dvoch pripomienok o srdci: „A stalo by sa, keby počul slová tejto kliatby, že by si dobrorečil vo svojom srdci a riekol by: Nič to, budem mať pokoj, i keď budem chodiť podľa umienenosti svojho srdca, aby som odpratal mokré so suchým.“ Toto opisuje človeka, ktorý vykonáva modlárstvo tajne. Vie, aký je trest za modlárstvo, „keby počul slová tejto kliatby“, ale obhajuje sa faktom, že jeho tajné vykonávanie mu poskytne imunitu pred súdom. Pritom zabúda, že „všetko je nahé a odkryté očiam toho, s ktorým máme do činenia.“ (Židom 4:16)

c) Potom príde súd (v.20-21)

Všetky snahy zakryť hriech vyšli nazmar. „Tomu nebude chcieť Hospodin odpustiť, lebo vtedy vzplanie hnev Hospodinov, a Jeho revnivosť na toho človeka… a Hospodin vyhladí jeho meno spod nebies. A Hospodin ho odlúči na zlé od všetkých pokolení Izraelových…“.

d) Skončí to odhalením (v.22-29)

V týchto veršoch si máme všimnúť:

i) Následky hriechu (v.22-23)

ii) Názor ostatných (v.24-28)

iii) Jednoznačnosť Božieho Slova (v.29).

i) Následky hriechu (v.22-23) Rozsah skazy a zúfalstva, ktorý je tu opísaný, jasne zdôrazňuje nákazu hriechom. To, čo začalo „mužom alebo ženou, alebo rodinou alebo

pokolením“ (v.18), sa dostalo na úroveň národa. Preto sú dôsledkom „rany úderov tej zeme… sírou a soľou a pohoreniskom je celá ich zem, že sa neposieva ani nerodí, ani že nerastie na nej žiadna bylina…“ (porovnaj s 5.Moj. 8:7-9; 11:10-15). Obidva oddiely sprevádza výstraha a tu je ich naplnenie. Hriech v našich životoch nás okradne o radosť z nášho dedičstva.

ii) Názor ostatných (v.24-28) Nielen „budúce pokolenie, vaši synovia“ a „cudzinec, ktorý príde z ďalekej zeme“ (v.22), ale „všetky národy povedia: Prečo tak učinil Hospodin tejto zemi? Čo znamená páľava tohoto veľkého hnevu?“ Odpoveď príde od vonkajších pozorovateľov: „Ľudia (nie Židia) povedia: Pretože Oni (Židia) opustili zmluvu Hospodina, Boha svojich otcov“ (v.24-27), výsledkom čoho bolo rozohnanie a zajatie v „cudzej zemi“ (v.28). Ako vidia ľudia nás? Chodíme v „múdrosti pred tými, ktorí sú vonku?“

iii) Jednoznačnosť Božieho Slova (v.28) „Skryté veci patria Hospodinovi, nášmu Bohu, a zjavené sú nám a našim synom až na veky, aby sme činili všetky slová tohoto zákona.“ Hoci je možné použiť tento často citovaný verš všeobecne, dáva omnoho lepší zmysel, keď máme na mysli jeho obsah. C. H. Mackintosh skutočne jasne poukazuje na to, že „Zjavené veci sú tie, ktoré Izrael mal vykonať, ale nevykonal“, a to je potvrdené v 5.Moj. 30:11. „Lebo toto prikázanie, ktoré ti ja prikazujem dnes, nie je nad tvoje sily a ani nad tvoj um ani nie je ďaleké.“ C. H. Mackintosh pokračuje: „skryté veci sú tie, ktoré Boh urobí napriek Izraelovmu trpkému a hanebnému neúspechu… rady Božej milosti, zvrchovaná miera milosrdenstva, ktorá sa ukáže vtedy, keď sa Izrael dobre poučí zo svojho neúspechu pri obidvoch zmluvách, Moábskej zmluve i zmluve z Hórebu.“

CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (8)

Jim Flanigan

Bethesda - 2

Židia teraz ešte viac hľadali zabiť Spasiteľa, lebo podľa ich názoru nielen že rušil sobotu, ale navyše nazýval Boha svojím Otcom, a tým aj seba robil rovného Bohu (Jána 5:18). Je dôležité si všimnúť, že pre nich synovstvo znamenalo rovnosť. Tí, ktorí popierajú večné Synovstvo nášho Pána, k tomu poznamenávajú, že by Ho to uviedlo do stavu večnej podriadenosti voči Otcovi. Pre Židov to tak nebolo, pretože Synovstvo vnímali ako znamenie rovnosti.

Ako sme už naznačili, výsledkom tohto divu bol dlhý rozhovor o Pánovi Ježišovi, a je zaujímavé, že v tieni piatich siení rybníka Bethesda, pokračuje tento rozhovor až dodnes, aby zjavoval päť znakov, v ktorých je Syn rovný Otcovi.

Rovnocenní v Božstve (v.18)

Židov nahnevalo, keď Pán Ježiš hovoril, že Boh je Jeho Otcom, a tak robil Seba rovného Bohu. Ale nepopierateľné Božstvo nášho Pána Ježiša Krista je základným a jasným učením Písma pre všetkých tých, ktorí ho skúmajú s otvorenými očami a ochotným srdcom, aby mu porozumeli. Už na začiatku 1.Mojžišovej 1:1 je náznak veľkej Božej Trojice,

pretože pomenovanie „Boh“, ktoré je v tom verši v hebrejčine – Elohim – je tam v množnom čísle a sloveso „stvorený“ je v jednotnom čísle. Meno v množnom čísle a sloveso v jednotnom čísle! Ako? Prečo? Tu ide skutočne o Trojicu, svätú jednotu a rovnosť troch Osôb v jednom Božstve, ktoré sa neskôr zjavilo ako Otec, Syn a Svätý Duch. Oni pôsobia v jednote, preto je sloveso v jednotnom čísle. Až dodnes je kameňom úrazu pre Židov to (a tiež aj pre mnohých iných), že sa má Ježiš nazývať Boží Syn.

Rovnocenní v úmysloch (v.19)

Božské Osoby pôsobia v dokonalom súlade. Ani jedna z nich nebude, ani nemôže jednať nezávisle. Syn to jasne vyhlasuje to, keď hovorí: „Syn nemôže robiť nič sám od seba, iba to, čo vidí činiť svojho Otca, lebo čokoľvek On činí, to podobne činí aj Syn.“ Keď náš Pán prišiel na svet, povedal: „Hľa, idem… činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želám.“ (Žalm 40:8-9) On tú vôľu vykonal; stálo Ho to veľa, ale naplnil ju dokonale, a navyše v tom mal záľubu – On sám ju túžil naplniť. Božské Osoby majú rovnaké úmysly.

Rovnocenní v moci (v.21)

V tej najväčšej moci, kriesenia z mŕtvych, sú si Otec a Syn rovní. „Lebo ako Otec kriesi mŕtvych a oživuje, tak aj Syn, ktorých chce oživuje.“ Porovnajte si dobre známe prípady syna Nainskej vdovy (Luk. 7), Jairusovu dcéru (Luk. 8) a vzkriesenie Lazara v Jána 11. Všimnite si, ako Spasiteľ pozdvihol oči a povedal: „Otče, ďakujem ti, že si ma počul. No, ja som vedel, že ma vždy čuješ, ale pre zástup stojaci okolo som to povedal, aby uverili, že si ma ty poslal.“ (Jána 11:41–42) Otec a Syn konali spolu, a ľudia to mali vedieť. Ako to bolo v tom čase telesne, tak je tomu dnes duchovne, lebo „aj vás, ktorí ste boli mŕtvi vo svojich previneniach a vo svojich hriechoch, oživil.“ (Efež. 2:1)

Rovnocenní v sláve (v.23)

Aké je to slávne vyhlásenie, keď Spasiteľ hovorí: „Aby všetci ctili Syna, ako ctia Otca. Kto nectí Syna, nectí Otca, ktorý ho poslal.“ Nadovšetko musíme dbať o to, aby sme vzdávali rovnakú slávu Otcovi i Synovi. A tak spievame, slovami:

Všetky Otcove rady určujú

rovnakú poctu Synovi;

všetky Synove pocty ako záblesky

oznamujú Otcovu slávu.

Rovnocenní v podstate (v.26)

„Lebo ako má Otec život sám v sebe, tak dal aj Synovi, aby mal život sám v sebe.“ Všimnite si dôležitosť slov „život sám v sebe“, ktoré hovoria, že Boží život nepochádza z nejakej inej bytosti alebo prameňa. Je to Jeho podstata. A ako je to s Otcom, tak je to aj so Synom; On má život sám v sebe. Pokiaľ ide o tento život, ktorý tvorí ich podstatu, nie je medzi nimi žiadny rozdiel. Preto sa náš Boh nazýva „živý Boh“. Bohovia iných národov nemali žiadny život, boli to mŕtvi bohovia, ktorí nemohli ani počuť ani hovoriť. Tí, ktorí sa od nich odvrátili, lebo uverili evanjeliu, podobne ako Tesaloničania, „sa obrátili, aby slúžili živému a pravdivému Bohu a očakávali jeho Syna z nebies.“ (1.Tes. 1:9-10)

Toto je skutočne rozsiahle uvažovanie a pozorní študenti iste nájdu ďalšie svedectvá o Pánovi Ježišovi, ktoré obsahujú podobných päť oblastí, ako táto úvaha. Ako príklad je možné uviesť päťnásobné svedectvo o Jeho veľkosti (v.31-39). Tiež je možné nájsť päťnásobnú výzvu evanjelia a uistenie v piatich vyhláseniach, ktoré nasledujú po „ameň, ameň“ v 24. verši.

Tí, ktorí skúmajú čísla v Biblii, sú pokiaľ ide

o význam čísla päť mierne rozdelení. Niektorí tvrdia, že vždy zdôrazňuje slabosť človeka. Iní zase zastávajú názor, že znamená Božiu milosť. Je to však v konečnom dôsledku taký rozdiel? Neprejavila sa snáď Božia milosť práve tam, kde je človek slabý? A nie je slabosť človeka príležitosťou pre Boha, aby dokázal Svoju milosť? Možno, že by nemohúci človek v Bethesde súhlasil s obidvomi významami. Bezmocne ležal, kým neprišiel v milosti Ten, kto mu pomohol. On iste nikdy nezabudol na Požehnaného Človeka, s ktorým sa stretol v Dome Milosrdenstva a vrátil mu zdravie a silu.

LEVITSKÉ OBETE (5)

Tom Wilson, Škótsko

OBETE UPOKOJUJÚCEJ VÔNE – POKOJNÁ OBEŤ

(Pred uvažovaním o tomto predmete si prečítajte 3.Moj. 3)

Kapitoly 2,3,4,5 a 6 začínajú predložkou „A“, aby si čitateľ všimol, že verše 1:1-3,17 tvoria jeden celok. Ako sme už poznamenali predtým, od verša 4:1: „A Hospodin hovoril Mojžišovi“, sa začína nová časť, ktorá pozostáva z troch obetí upokojujúcej vône Hospodinovi. Ámos 5:22 v jednej vete spomína „zápalnú obeť… obilnú obeť…“ a „pokojnú obeť“, čo hovorí o tom, že jasne poznal, ako práve tieto tri obete upokojujúcej vône tvoria jeden celok, a podľa jeho pohľadu je o nich potrebné uvažovať práve v takomto poradí.

VYJADRENIE PROSPERITY

Z mnohých miest Písma, uvedených v tomto článku, je jasné, že účelom pokojnej obete nebolo nastolenie pokoja. Hebrejské slovo „pokoj“, ktoré sa tu vyskytuje v množnom čísle, má oveľa hlbší význam, ako naše slovo „pokoj“. Gerald H. Wilson sumarizuje šírku jeho významu slovami: „úplnosť, zdravie, dobro, pokoj, zhoda, priateľstvo“. J. N. Darby vo svojom francúzskom preklade prekladá „pokojnú obeť“ ako „un sacrifice de prospérité“, „obeť prosperity“. S tým súvisí sloveso s významom „nahradiť“, alebo „postarať sa o nedostatok“. Osoba, ktorá prinášala túto pokojnú obeť, prosperovala vo svojej duši; nemala žiadny nedostatok, ale dlhuje svojmu Bohu odozvu. Mala túžbu, aby obeť upokojujúcej vône vystúpila k jej Bohu (v.5,16); Pre Neho to bude „pokrm ohňovej obeti Hospodinovi“ (v.11,16). V 7:12-38 sa spomínajú tri spôsoby dobrovoľnej odozvy, ktoré prichádzajú do úvahy. Boh očakával, že bude radostne obetovať „v deň svojej radosti“ (4.Moj. 10:10). Bola to príležitosť „radovať sa pred Hospodinom“ (5.Moj. 27:7).

Pokojná obeť nepatrila medzi ranné a večerné obete tohto národa (2.Moj. 29:38-42; 4.Moj. 28:3-8). Napriek tomu mala v dejinách Izraela dôležitú úlohu, čo potvrdzuje aj 87 miest v Starom Zákone, kde sa slovo „pokojná obeť“ nachádza. Je zvláštne, že J. N. Darby opisuje túto pokojnú obeť ako „dodatok“ k zápalnej a obilnej obeti.

Výraz „pokojná obeť“ sa v Novom Zákone nevyskytuje, hoci medzi obradné obete podľa Skutkov 21:23-26 patrila aj pokojná obeť.

Ako sme už v predchádzajúcom článku spomenuli, list Židom 10:5,6 nám predkladá štyri druhy obetí, ktoré boli spojené s Izraelským Stánkom a svätoslužbou v ňom: obete, posvätný dar, zápalné obete a obete za hriech. Slovo „obete“ sa veľakrát používa v súvislosti s pokojnou obeťou. V 10. kapitole knihy Židom teda zahŕňa aj obete uvedené v 3. kapitole 3. Moj.

OBRADNÝ STÔL

Neskôr budú obrady tohto národa zahŕňať aj obetovanie pokojnej obete (1.Sam. 11:15; 2.Sam. 6:17-19; 1.Kráľ. 8:63). Tu však Boh udeľuje nariadenia pre jednotlivcov, ktorí prichádzajú pred Boha s plným srdcom. Boh ozdobuje túto pokojnú obeť mnohými pomenovaniami: „obeť“, „ohňová obeť“, „obeť upokojujúcej vône Hospodinovi“, „pokrm ohňovej obeti“, a najrozšírenejším je „obeť pokojnej obeti“. Slovo „obeť“ má rovnaký základ, ako slovo „oltár“, čo zdôrazňuje, že oltár má podiel na pokojnej obeti.

Slovo „obeť“ má rovnaký základ, ako slovo „oltár“, čo zdôrazňuje, že oltár má podiel na pokojnej obeti.

Pokojná obeť úzko súvisí so zápalnou obeťou pokiaľ ide o samotný obrad, ale nevykonáva sa pri nej stiahnutie obete z kože, rozsekanie na kusy, ani sa neumývajú jej vnútornosti a nohy. Z výrazu „so zápalnou obeťou“ (v.5) je možné usúdiť, že ju často obetovali ihneď po zápalnej obeti. Na rozdiel od zápalnej obete, však nebolo povolené obetovať vtákov. Všetky zvieratá museli pochádzať zo stáda a z drobného dobytka. Dobrovoľná obeť ochotného darcu, ktorý prosperuje, nezahrňuje najnižšiu úroveň obete. Ďalší viditeľný rozdiel bol v tom, že pri pokojnej obeti nebolo na oltári spálené celé zviera; len ľadviny s tukom a pečeňou boli určené na spálenie. Je potrebné spomenúť ešte jeden z viacerých rozdielov od zápalnej obete. Bolo možné obetovať obete oboch pohlaví, samca i samicu (v.1,6). To nám dopĺňa obraz tej jednej obeti, ktorú Pán uskutočnil na Golgote (Žid. 10:14). Ako sme už v predošlom článku spomenuli, dôležitý rozdiel tvorí práve rozdielna sila jednotlivých pohlaví: mužské pohlavie sa prejavuje väčšou energiou a mocou, ženské pohlavie sa zase vyznačuje podriadenosťou. Počas života Pána Ježiša sa prejavovali obidve tieto vlastnosti príslušným spôsobom za všetkých okolností.

Vybrané zviera muselo „byť bez vady“ (v.1,a 6) a týmto spôsobom hodné oltára. Nariadenie ohľadne týchto obetí tiež vyžadovalo venovať pozornosť tomu, aby sa svätá obeť nedostala do styku s niečím nečistým (7:19); vyžadovalo tiež skúmanie spôsobilosti (vhodnosti) tých, ktorí budú mať účasť na tomto zvierati (7:20-21). Tento obrad mal Izraelu pripomenúť, že obecenstvo s Bohom kladie isté požiadavky na jeho morálny stav. Kropenie krvi na oltár i vôkol neho (v.2,8 a 13) tomuto národu tiež pripomínalo, že základom tohto vzťahu je smrť obetovaných obetí. My máme ďaleko väčšiu výsadu ako oni, lebo naše obecenstvo je s Otcom a Jeho Synom Ježišom Kristom (1.Jána 1:3). Pavel zdôrazňuje, že tento vzťah je „účasťou na krvi Kristovej… a účasťou na tele Kristovom“ (1.Kor. 10:16). Len Kristova smrť nám môže zaručiť takúto výsadu.

Na medenom oltári sa mali páliť rovnaké časti zvieraťa, ako pri obeti za hriech (4:10,19,26,31,35 tiež 2.Moj. 29:13). Tie časti sa pálili na povrchu zápalnej obeti (3:5). Týmto spôsobom sa dostáva pokojná obeť na jednu úroveň so zápalnou obeťou pokiaľ ide o ich výnimočnosť. Presným vodítkom kňaza, alebo klaňajúceho sa bolo podrobné vymenovanie jednotlivých častí: „všetok tuk, ktorý pokrýva vnútornosti… a všetok tuk, ktorý je na vnútornostiach… a obe ľadviny s tukom, ktorý je na nich, ktorý je na slabi-

nách, ako aj bránicu s pečeňou". Z ovce sa bral jej tuk a celý chvost; pravdepodobne jej najlepšia časť. K. F. Keil a F. Delitzsch poznamenávajú, že tieto časti vážili asi 7 kg. Zdá sa, že pri pokojnej obeti sa vždy pálil iba loj, vnútorný tuk obete, ale nikdy nie vonkajší, podkožný tuk. Rovnaké slovo je preložené ako „prvotriedne" v súvislosti s pšenicou (Žalm 80:16) a „najlepší" v súvislosti s olejom (4.Moj. 18:2).

Tieto vnútorné výnimočné časti boli určené iba pre Boha, ktorý ich ako jediný mohol úplne oceniť pri Tom, ktorý sa bez akejkoľvek obavy mohol modliť: „Skús ma Hospodine, a sprobuj. Prepáľ na skúšku moje ľadviny aj moje srdce." (Žalm 26:2). On nikdy neuplatňoval vôľu, ktorá by bola bývala nezávislou na vôli Jeho Otca. Súlad týchto dvoch myslí je pravdepodobne vyjadrený tým, že „bránica nad pečeňou" tvorí ochrannú blanu, ktorá pokrýva ľadviny, slezinu a iné vnútorné orgány. My si tiež máme uvedomovať potrebu ochrany v nebezpečnom svete, kde je ľahké prevziať nebezpečné myšlienky.

STÔL A STAROSTLIVOSŤ O NEHO

Novozákonný výraz „Pánov stôl" (1.Kor.10:21) je vypožičaný zo Starého Zákona (Ezech. 41:22; 44:16; Mal. 1:7,12). Pokojná obeť bola obeťou, ktorá sa opisuje ako „pokrm ohňovej obeti Hospodinovi (v.11 a 16). V 21. kapitole 3.Moj. je päťkrát použitý výraz „Boží chlieb". To, čo začínalo ako obeť obetujúceho, stalo sa Božím chlebom. Práve táto pokojná obeť sa stala „pokrmom", ktorým sa Boh i Jeho ľud sýtil.

STÔL A JEHO ÚČASTNÍCI

V roku 1967 zverejnil časopis Assembly Testimony článok, ktorý kládol dôraz na obecenstvo tých, ktorí majú podiel na oltári. John Cowan vymenoval tých, ktorí na ňom majú podiel: „uspokojený Boh, udržované kňažstvo a podieľajúci sa ľud. Všetok tuk bol pre Boha, vznešená hruď i pozdvihnuté plece a podiel na koláčoch bol pre kňazov, zbytok obetí a koláčov pre Boží ľud.

„Vtedy vzal Samuel jeden kameň a postavil ho medzi Micpou a medzi Šenom a nazval jeho meno Ében-ézer, lebo riekol: Až potiaľto nám pomáhal Hospodin." (1.Samuelova 7:12)

Toto sa môže preložiť: „Až po tento bod nám Hospodin pomohol." On nám pomohol cez všetky hlboké údolia a zúriace rieky života. On nám pomohol cez všetky búrky života, nebezpečenstvá viditeľné aj neviditeľné. Jeho milostivá ruka bola vždy s nami. V skutočnosti sa môžu stať tieto búrky života míľnikmi života. Vtedy, keď v nich dôverne vyznávame: „Ében-ézer." Toto nám poskytuje istotu, že pre každé zajtra a pre každú míľu, ktorú máme ešte prejsť, On je stále verný a On je našim Ében-ézerom."

VEĽKÉ ÚRADY, KTORÉ ON ZASTÁVA (5)

T. Wilson, Glasgow, Škótsko

PREDBEHÚŇ

Šiesta kapitola listu Židom obsahuje široký rozsah podobenstiev, ktoré opisujú Božie dieťa. Opisuje ju, alebo jeho ako:

- plodné pole (v.7)
- … nasledovník tých, ktorí dedia zasľúbenia (v.12)
- dedič (v.11,17)
- … pútnik, ktorý trpezlivo znáša (v.18)
- utečenec (v.18)
- krehký čln na mori života (v.19).

Okrem tých, ktoré sme už spomenuli, je tu aj obraz Predbehúňa (v.20).

Podľa tejto kapitoly zaviazal Boh, ktorý nemôže klamať (Tít. 1:2), samého Seba prísahou Abrahámovi, dedičovi. Boh sa rozhodol dokázať Abrahámovi nezmeniteľnosť Svojej rady, a tak sa Abrahám stal príjemcom zasľúbení a prísahy. Aká je to blahosklonnosť od Boha, že sa prispôsobil tomuto ľudskému obyčaju! Aký dôkaz musel Abrahám prostredníctvom tejto prísahy dostať, hoci si ani neuvedomil, že bude mať ešte neskôr ďaleko širšie uplatnenie! Až o niekoľko storočí neskôr bude dedičom tohto zasľúbenia zjavené, že pre tú prísahu „môžeme mať silné potešenie“ (v.18).

Veriaci má v dnešnej dobe omnoho viac ako iba Abrahámovo potvrdenie; môže mať plnosť potešenia. Na čom je toto potešenie založené? Dvomi veľkými stabilizátormi Abrahámovej viery boli slovo (zasľúbenia) a prísahy. My máme tri, lebo máme aj nádej, na čom Abrahám nemal podiel. V skutočnosti nemohla byť nádej vo výhľade dovtedy, kým Pán Ježiš nevystúpil na výsosť. Táto nádej nie je nejasnou a krehkou túžbou, ale živá moc v duši. S radosťou spomíname na to, že „motúz spletený vo troje, nepretrhne sa tak rýchlo.“ (Kaz. 4:12) Všimnime si, že my máme:

- slovo, ktoré zjavuje zasľúbenia
- prísahu, potvrdzujúcu Osobu, ktorá je naplnením týchto zasľúbení
- nádej, ktorá je spojená s miestom, kde je On teraz.

Pisateľ zameriava našu pozornosť na túto nádej! Pomocou systému týchto obrazov nás vedie k tomu, aby sme mysleli na dôležitosť nádeje pre Božieho dediča. Spomíname si, že sme spasení v nádeji (Rim. 8:24). Keď človek stratí svoju nádej, stratil svoju cestu a čoskoro sa ocitne na skalách. My potrebujeme nádej ako kotvu duše. Každý veriaci môže zmysluplne spievať: „My máme kotvu, ktorá udržuje dušu.“ Potrebujeme nádej ako kotvu duše. Tento obraz je jasný z moreplavectva, nie je to len obyčajné prirovnanie o plavbe životom. Ak ho dotiahneme do podrobností s ohľadom na život veriaceho, je zrejmé, že v ňom sú búrky, ale nie stroskotania. Neexistujú plavci na pohovke. Počas tej plavby prídu aj búrky, ale uprostred búrok je blízko Ten, ktorý vystrel ruku k učeníkom bojacich sa o svoj život. Kiežby nám Boh dal takú vieru, aby nám nemusel povedať: „Človeče malej viery, prečo si pochyboval?“ (Mat. 14:31)!

V roku 1290 podnikla Margaréta, dievča z Nórska, ďalekú cestu, aby mohla byť korunovaná za kráľovnú Škótska a stať sa nástupkyňou svojho starého otca. Jej matka sa vydala za Nórskeho kráľa, ale žiaľ zomrela pri narodení svojej dcéry. Keď mala sedem rokov, vydala sa na plavbu z Bergenu, smerom k prístavu Leith, kde sa mala odohrať korunovácia. To sa však nemalo stať. Nebezpečná búrka zmenila smer

plavby jej lode a veľmi trpela morskou chorobou, preto pristála na Orknejských ostrovoch. Ironiou osudu bolo, že pristáli v Nádeji sv. Margaréty, v meste, ktoré pravdepodobne získalo meno od jej matky. Preto, že jej loď nikdy nedorazila do prístavu Leith, nikdy nenosila korunu; jej meno skutočne chýba v mnohých listinách, ktoré menujú Škótskych panovníkov. Toto veriaci nikdy neokúsi. Ani jeden znovuzrodený jednotlivec nezostane mimo nebeského prístavu, bezohľadu na to, akým ohnivým skúškam bol vystavený. Žiadny nebude chýbať na svojom korunovaní. My sme si istí slávou, lebo máme kotvu, ktorá vchádza „za oponu“, sme zakotvení priamo v Božom tróne. Taká kotva nemôže sklamať; preto sme presvedčení, že sa bezpečne dostaneme do nebeského prístavu.

Vo svojej úvahe na túto tému J. M. Davies cituje H. A. Ironsida, ktorý tvrdí, že termín „predbehúň“ je „námorný termín, opisujúci malý čln, ktorý donášal kotvu do prístavu“. Keď nemohla veľká loď vplávať do prístavu počas odlivu, lebo jej v tom bránili „na vchode do prístavu piesočnaté prekážky, čo znemožňovalo veľkým lodiam vplávať do návratu prílivu. Malý čln zobral kotvu a odniesol ju do prístavu, kde ju pripevnili o pevnú skalu, a týmto spôsobom zaistili bezpečnosť väčších lodí“ dovtedy, kým nemohli bezpečne zakotviť v prístave. Na tomto svete nás čakajú mnohé problémy, lebo „musíme cez mnohé súženia vojsť do kráľovstva Božieho.“ (Skut. 14:22). Až do času nášho pristátia, sme pripevnení, nepohnuteľne pripevnení kotvou nádeje. Táto kotva nás uisťuje o tom, že nebudeme ani len minútku meškať oproti plánu. Keď hlas zaznie: „Vojdi do radosti svojho Pána“ (Mat. 25:21), nič nás nebude môcť zadržať. Vplávame najvyššou rýchlosťou a pri najvyššom prílive do nebeského prístavu. Keď tento prístav dosiahneme, už nebude jestvovať žiadne: „ak to dovolia okolnosti“.

Kristus zaniesol našu kotvu „za oponu“ (v.19), ale k čomu je pripevnená? F. F. Bruce píše: „My sme uviazaní o nepohnuteľný predmet, a ten nepohnuteľný predmet je Boží Trón.“ Dve prídavné mená „bezpečnú a pevnú“ sú ukľudňujúce. Prvé je negatívne slovo, ktoré oznamuje, že nesklame; druhé je pozitívne slovo, ktoré uisťuje, že zostane pevná za každých okolností. W. W. Wiersbe sumarizuje tieto dve prídavné mená nasledovne: „bezpečná“ – nemôže sa zlomiť – a „pevná“ – nemôže sa pohnúť.

V čase, keď nie sú naše moria také pokojné ako sklo zrkadla a vetry skúšajú pevnosť trámov našej lode, je dôležité mať silnú kotvu pevne pripevnenú k večnému trónu, vnútri za oponou! Je jasné, že tento obraz bol dôležitý pre prenasledovaných svätých. Svedčia o tom aj dôkazy v katakom-

Ani jeden znovuzrodený jednotlivec nezostane mimo nebeského prístavu.

bách pred-kresťanského Ríma, pretože obrazy kotiev sú ich najčastejšími dekoráciami. Nech boli pohnútky skrášľovať výklenky podzemných klenieb akékoľvek, je jasné, že sa niektorí autori chválili kresťanskou nádejou a potešovali kotvou duše a Predbehúňom.

Autor tohto listu nás znovu žiada, aby sme „videli Ježiša“, ako to urobil aj na začiatku listu Židom (2:9). Tam hovorí, že Ježiš bol urobený čosi málo menším od anjelov pre utrpenie smrti. Sedem ráz pritom používa meno „Ježiš“, meno, ktoré Boh prikázal Jozefovi dať Synovi (Mat. 1:21). (Meno „Ježiš Syn Boží“ sa tiež raz objavuje v 4:14.) Snáď každé z týchto siedmich pripomenutí toho krásneho mena Ježiš nás vedie späť

k veľkým historickým udalostiam, ktoré evanjeliá opisujú. Niektoré z nich nám však pripomínajú, že sa Pán ako Človek stretával s mnohými skúškami, ktoré poznáme aj my. Keď sa pozeráme na 6:20 všimnime si, že Ho smrť nemohla zadržať a tak je teraz za oponou. Neskôr v 13:20 poznamenáva, že Boh pokoja vyviedol toho „Veľkého Pastiera oviec z mŕtvych." V 6:20 sa Ježiš stal veľkňazom podľa poriadku Melchisedechovho. Na druhej strane smrti je to Človek, ktorý porazil smrť, a tým „zahladil toho, ktorý má vládu smrti, to jest diabla." (2:14). On ukotvil našu chatrnú loďku tam, kde smrť nemôže zasiahnuť. Samotná Jeho prítomnosť na tom mieste nás uisťuje, že jedného dňa budeme aj my tam, kde je On. To nás tiež uisťuje, že tam je ako náš Najvyšší Kňaz, ktorý vždy

On ukotvil našu chatrnú loďku tam, kde smrť nemôže zasiahnuť.

pamätá na naše slabosti a vždy je v našom dosahu, aj uprostred búrok života.

V jazyku sionistického filozofa Martina Bubera (zomrel v r. 1965), sa objavuje viac ako len slabá ozvena listu Židom 6:20, pretože kladie Židovskú nádej, v ktorej však nieto miesta pre nášho Predbehúňa: „Nieto uzlov na mohutnom povraze našej Mesiášskej viery, ktorý je upevnený na skalu Sinaj, siaha až ku ešte stále neviditeľnému kolíku zakotvenému pri založení sveta." Uvažuje o tom, že nepretržitá Židovská história má dva kotviace body, ktoré považuje za silné. Jedného dňa sa však obidva rozplynú, ako to iný Žid, ktorý bol sám apoštolom, zjavil (Gal. 2:8; 2.Pet. 3:10-2). Ani stvorenie sveta, ani poskytnutie zákona nedáva takú istotu, akú má veriaci, keď sa stretáva s búrkami alebo aj so samotnou smrťou. Pravý veriaci človek vie, že Predbehúň tam vošiel „za nás". Akú istotu sme dostali v tejto neistej a stále viac i nepriateľskej dobe!

SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE (4)

A. Summers, Škótsko

CHLIEB A KALICH – 3

JEDNODUCHOSŤ VEČERE – LÁMANIA CHLEBA

Napriek zložitým obradom, ktoré kresťanstvo vymyslelo, je (alebo by mala byť) Pánova Večera – Lámanie Chleba príkladom jednoduchosti. Podmenkami pre jej konanie sú: zhromaždený zbor veriacich, chlieb a kalich, obetovanie chvál za to, čo tieto symboly znázorňujú (bratia nahlas, sestry v duchu, v tichosti) a účasť každého člena zboru na týchto symboloch. Písmo neurčuje, ako dlho má toto zhromaždenie trvať, ani netrvá na tom, aby sa konalo v budove určenej pre náboženské obrady. Predovšetkým by to mala byť najdôležitejšia udalosť Pánovho dňa, v niektorých prípadoch to však samozrejme nie je možné, napríklad v Troade (Skut. 20:7) a Korinte (1.Kor. 11:17, 20-22,33,34). Nech je jej forma akákoľvek, mala by byť „na vzdelanie" (1.Kor. 14:26). Hoci je najlepšie čo najviac sa priblížiť pôvodnému vzoru, neznamená to,

že by bolo potrebné použiť moderné napodobeniny vína používané v Izraeli v 33. roku nášho letopočtu, ani nie je potrebné, aby sme piekli bochníky tým istým spôsobom a s takým zložením, aké používali pri večeri Hospodinovho Pesachu. V Africkej divočine existujú aj také zbory veriacich, ktoré nemajú možnosť obstarať, alebo vyrobiť si chlieb, či víno. Preto používajú namiesto chleba a vína také výrobky, ktoré sa im čo najviac podobajú. Hoci to nie je ideálne, je to lepšie ako vôbec nekonať lámanie chleba. To nám pripomína, že aj keď sú tieto symboly dôležité, nemajú v sebe nijakú čarovnú vlastnosť, okrem tej, že nás vedú k tomu, aby sme uvažovali o duchovných veciach, ktoré predstavujú.

DÔLEŽITOSŤ VEČERE – Lámania Chleba

Je potrebné pamätať aj na to, že sme nedostali iba možnosť pripomínať si Pána. On povedal: „to čiňte mne na pamiatku" (1.Kor. 11:24). Keďže je to príkaz, máme sa snažiť byť v zbore každý Deň Pánov, aby sme si tak mohli pripomínať Pána. Slabosť a nemoc je samozrejme opodstatnenou príčinou neprítomnosti pri Lámaní Chleba, ale inak sa máme, ak je to možné, snažiť poslúchať Pánove slová.

NEDEĽNÁ VEČERA

Na rozdiel od jednorazovej udalosti krstu, sa lámanie chleba a pitie z kalicha pravidelne opakuje. Zo Skutkov vyplýva, že učeníci si obyčajne pripomínali Pána v prvý deň týždňa (Skut. 20:7). Keďže nedeľa, prvý deň týždňa, bol dňom, v ktorý Pán vstal z mŕtvych (Mat. 28:1; Mar. 16:2), malo zmysel, aby si Ho pripomínali práve v ten deň. Väčšina prvých veriacich pochádzala spomedzi Židov, ktorí sa tradične zhromažďovali v posledný deň týždňa, teda v sobotu. Významom Soboty je dodržiavanie Božieho odpočinku po diele stvorenia. Pavel poučil veriacich, aby prestali zachovávať Sobotu (Kol. 2:16). Hoci o tom nehovorí žiadna časť Písma, Lukáš pod vedením Svätého Ducha zaznamenal, že apoštolovia sa stretávali v nedeľu[1]. Mnohé denominácie majú prijímanie iba každé tri, či šesť mesiacov. Iní zase slávia omšu nepravidelne, na pohreboch, svadbách, pri lôžkach nemocných atď. Existujú súkromné omše, verejné omše, omše v sobotu večer, denné omše – vládne v tom zmätok.

ZNAMENIE VEČERE

Krst je osobným svedectvom jednotlivého veriaceho, ale Lámanie Chleba je spoločným svedectvom zboru. Nikde nečítame o tom, že by niekto slávil Lámanie Chleba osamote. Vo vrchnej dvorane, pred Golgotou, ho slávili apoštolovia (okrem Judáša, ktorý odišiel, aby zradil Pána) spolu s Pánom. Títo apoštolovia boli zakladajúcimi údmi zboru v Jeruzaleme. Keď si neskôr čítame o Pánovej večeri, pri všetkých príležitostiach vidíme učeníkov, ktorí sa zišli spolu lámať chlieb. Pamiatka je teda spoločný čin a podľa Písma sa slávi len vtedy a tam, kde sa zhromaždí zbor.

SÚHRN VEČERE

V skratke je možné povedať, že keď zbor láme chlieb a pije z kalicha, má prinášať chvály, ako to urobil On, keď vzdal chválu pri prvej večeri. Keď prijímajú veriaci tieto symboly, zvestujú tým Jeho svätosť ako človeka, Jeho výkupnú smrť a ich závislosť na Ňom. Budú lámať chlieb len dovtedy, „kým On nepríde".

---

1 Nedeľu nazývame „Pánov deň". Výraz „Pánov deň" sa v Novom Zákone používa len raz – v Zjavení Jána 1:10. Niektorí si myslia, že tento výraz sa týka budúceho „Pánovho dňa", kedy príde Pán súdiť, ale z gramatického a obsahového hľadiska sa zdá, že Ján hovorí o prvom dni týždňa. Prvá cirkev to iste myslela tak, pretože „Pánov deň" je všeobecný výraz používaný pre Nedeľu v literatúre od druhého storočia.

JOZUA, SYN NÚNOV (2)

N. Mellish, Stoke on Trent

2) Ako bol Verný

Jeho postavenie v stánku (2.Moj. 33:11)

Vidíme, aký mal hriech účinok na Izraelský ľud v 2. Mojžišovej kapitolách 32 a 33. Sklamal ako v učení tak aj v morálke. Tým, že si vyrobili teľa, aj tým že sa obnažili, na seba privolali Boží súd pre tento veľký hriech. Mojžiš na svoju vlastnú slávu prosí za tento ľud, a dokonca je ochotný sám na seba vziať Boží súd (2. Moj. 32:32). Hospodin musí byť spravodlivý, a každý človek musí zodpovedať sám za seba, preto Hospodin odpovedá: „Kto zhrešil proti mne, toho vytriem zo svojej knihy.“ (v.33) Napriek tomu stále platí zasľúbenie, že hoci padli, predsa vojdú do „zeme, ktorú som prisahal Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi.“ (33:1) Malo to však vážne následky, pretože Hospodin sa od nich musel vzdialiť a poslal pred nimi anjela (v.2), aby ich potrestal, ale aj sa o nich postaral (v.3).

Vtedy tento ľud zármutkom prejavil svoju ľútosť nad týmto skutkom, a ani jeden z nich si neobliekol „jeho okrasy“ (v.4). Tento ich čin spôsobila Božia reakcia, ktorá pripúšťala možnosť zahladenia ľudu tvrdej šije, preto tá výzva, aby každý jeden zložil svoje ozdoby. To sa malo diať neprestajne a úplne. Vidíme, ako Mojžiš za týchto okolností vzal stánok a postavil ho vonku za táborom (v.7), pretože ľud nebol v takom stave, aby si uvedomoval vzácnosť Hospodinovej blízkosti. Nebol to ešte „Stánok zhromaždenia“, pretože ten ešte len mal byť postavený. Bolo to len dočasné miesto, ktoré predstavovalo Hospodinovu prítomnosť. Navyše dostal pečať Božej vôle, pretože oblakový stĺp bol teraz spojený s človekom, ktorý konal službu pre Boha (v.8-10). Tu sa znova stretávame s Jozuom. Nie je veľa takých veršov, ktoré zjavujú jeho vernosť voči Božiemu Slovu do času jeho pomazania do služby. Keď sa však spomína jeho meno, je to za tým účelom, aby sa ukázal vzťah jeho srdca voči Bohu. Je natoľko verný Mojžišovi a podporuje ho, že sa k tomuto Božiemu služobníkovi pripojí, pohybuje sa mimo tábora a oddelí sa od hriechu ľudu. Hospodin si mohol povolať takéhoto muža, ktorý je ochotný vždy stáť na strane Hospodina už ako mladý muž (33:11). Kiežby sme aj my mohli nájsť viac takýchto mladých mužov, ktorí sú ochotní hľadieť na tých, ktorí sa dokázali, pretože majú záujem iba o Hospodinove ciele, a nasledovať svoj vzor; takíto mladí muži môžu prevziať opraty vodcovstva od tých, ktorí boli požehnaním pre svätých, ale pominuli sa a odišli po svoju odmenu.

Jeho ochrana Mojžišovej cti (4.Moj. 11:28)

S Jozuom sa už viac nestretneme – najbližšie až v 4. knihe Mojžišovej. Vždy ho vidíme v súvislosti s putovaním jeho národa a nie pri kňazskej činnosti. 11. kapitola 4. knihy Mojžišovej začína viaceré kapitoly, v ktorých je možné vidieť, aké chyby tohto ľudu bránia jeho putovaniu do zasľúbenej zeme. Aj pre dnešných svätých z toho plynú ponaučenia, ktoré by nás mali naučiť ako chodiť, aby sme neodpadli od chodenia podľa Božích myšlienok. Mojžiš musí čeliť viacerým ťažkostiam, lebo len on je zodpovedný za tento ľud. Hospodin vo svojej večnej milosti pamätal na slabosť Svojich služobníkov, a preto prikázal Mojžišovi aby určil sedemdesiatich starších, ktorých dobre pozná (nie hocikoho), aby stáli spolu

s ním pri dverách stánku zhromaždenia (v.16). Mali slúžiť spolu s Mojžišom v súlade s Božou vôľou a duchovným spôsobom. Títo muži dostali Božieho Ducha, aby niesli bremeno ľudu. Aj my dnes potrebujeme takých ľudí; ľudí známych pre ich duchovnosť, ktorí by sa starali o stádo a podobne ako Timoteus, „by sa verne a úprimne starali o vaše“ (Fil. 2:20).

V rozpore s takýmto základom nachádzame dvoch mužov – Eldada, ktorého meno znamená „Boh miloval“ a Medada, ktorého meno má význam „bude milovaný“ – ktorí v tábore pod vplyvom Svätého Ducha prorokovali. Títo muži neboli Mojžišovými súpermi, ale prispievali k jeho službe (v.26-27). Tento mladý muž bežal k Mojžišovi a oznámil mu ich prácu, pretože si nepochybne želal obhajovať Mojžišove postavenie medzi ľuďmi, a týmto spôsobom sa Jozua snažil zastaviť týchto prorokov. Niektorí sa mylne domnievajú, že keď Boh povoláva iných ľudí, aby zvestovali Jeho Slovo, ohrozuje to postavenie tých, ktorých už Pán používa, aby sa starali o Jeho ľud.

Mojžiš bol v tejto situácii duchovne oveľa ďalej, a jeho postavenie ako pravého Božieho služobníka sa ešte viac upevnilo. V Prísloví 25:27 pisateľ prehlasuje, že „jesť mnoho medu nie je dobré, tak vyhľadávať vlastnú slávu nie je slávou.“ Mojžiš nikdy nehľadal svoju vlastnú poctu alebo slávu; vždy sledoval Božie záujmy a záujmy jeho ľudu. Túžil po tom, aby „všetok ľud Hospodinov boli proroci. Lebo Hospodin dal na nich Svojho ducha.“ (v.29) Aké by to bolo požehnanie, keby sme našli mužov, ktorí by povzbudzovali svätých duchovne slúžiť Hospodinovi! Človek môže vycítiť, že Jozua sa z týchto skúseností poučí.

Jeho poverenie (4.Moj. 13:1-19)

Pri tejto udalosti, ktorá je pred nami, nemôžeme prehliadnuť Jozuovu vernosť, lebo ako jeden z dvanástich šiel na Boží príkaz preskúmať zem, ktorú mali Izraeliti prevziať za svoje dedičstvo. Poznáme i smutný záver tejto misie, keď pri návrate desiati priniesli zlú správu, ktorej dôsledkom bolo odmietnutie ľudu vstúpiť do tejto zeme a ovládnuť ju. Z tejto udalosti plynú mnohé ponaučenia. Poukázali sme i na to, že sa jej zúčastnili práve kniežatá (v.2). A oni neboli ochotní dôverovať Božiemu zasľúbeniu, že vovedie ľud do ich dedičstva. Mali potvrdiť, že je to tá zem, ktorú im Hospodin zasľúbil (v.27), ale oni videli iba ťažkosti, predovšetkým silu jej obyvateľov, múry miest a synov Enákových (v.28). Sú presným opakom Abraháma v 1.Moj. 13:14-15. Videli len problémy, s ktorými sa mali stretnúť (v.32-33). V dôsledku tohoto zdržali Izrael na púšti o tridsaťosem rokov, počas ktorých sa ich putovanie zmenilo na potulovanie. Iba Kálef a Jozua sa snažili povzbudiť ľud, aby vstúpil do toho, čo Boh zasľúbil. Odmietanie ľudu však bolo nielen neústupčivé, ale dokonca aj nepriateľské.

Hospodin zachráni tých, ktorí sú verní.

Jeho prosba (4.Moj. 14:6-9)

Tu vidíme oboch, Jozuu i Kálefa, ako prosia ľud, aby dôverovali Hospodinovi a vstúpili do dobra tej zeme, lebo ich do nej Boh vovedie, keď v nich bude mať záľubu (v.9). Aké je to smutné, keď nachádzame v zbore veriacich niekoľkých vodcov, ktorí sú schopní ovplyvniť celý zbor, aby sa postavil na odpor proti tým, ktorí sa snažia byť požehnaním pre veriacich. Práve v tomto bode sa odmietanie Božej vôle zmenilo na násilnosti – chceli ich ukameňovať. Vtedy zasiahol Hospodin, a Jeho sláva sa ukázala na záchranu Jeho služobníkov. Nemusíme sa teda báť, keď

obhajujeme pravdu, aj keď máme mnoho protivníkov, lebo Hospodin zachráni tých, ktorí sú verní.

Izrael volal: „Ach, keby sme len boli zomreli v Egyptskej zemi alebo na tejto púšti, keby sme boli zomreli.“ (14:2) Je smutné, že vyslovili taký názor pred Bohom, lebo v 28. verši ich Hospodin berie za slovo a prehlasuje: „ako ste hovorili v moje uši, tak vám urobím.“ Je smutné, že počas tej púte museli spolu s nimi trpieť aj tí verní. Aj dnes je mnoho takých, ktorí pre vodcov, ktorí nechcú ľud povznášať hore, sú zdržiavaní preč od vzácnych Božích vecí. Takí vodcovia, ktorí poznajú pravdu, ale vidia ťažkosti, a preto nie sú pripravení dôverovať Pánovi, zadržiavajú mnohých drahých svätých od toho, aby mohli plne zakúšať to, čo nám Pán zasľúbil. Potom sa bude nielen ľud potulovať, ale Jozua a Kálef budú musieť znášať tie isté smutné roky na púšti. Buďme vďační Pánovi, ktorý ich konečne vovedie do dobrej zeme.

KDE SÚ PASTIERI? (2)

J. V. Paterson, Škótsko

V prvej úvahe sme si všímali trendy, ktoré nenapomáhajú budovaniu zborového svedectva a že je tu potreba, aby ľudia s presvedčením a pravdivým pastierskym srdcom zamedzili prílivu modernizmu. Nedostatok pastierov je dnes v zboroch skutočný problém. Veľmi potrebujeme mužov, ktorí sa skutočne starajú, ktorí budú viesť príkladom života, uplatňovať lásku, používať Bibliu a keď je treba, aj pastiersku palicu.

Pastieri majú byť tam, kde sú ovce Jeho stáda.

Ďalším bodom je, že zbory trpia v dôsledku nedostatku dobrej stravy. Príliš mnohí sú preč, na rôznych miestach a pôsobenie v prostrediach miestnych zborov sa zdá byť druhoradá úloha a nie prvoradá. „Svojej vlastnej vinice som nestrážila“ (Pieseň Šalamúnova 1:6), je dnes veľmi časté. Teda je potreba po trvalej pastierskej službe v zboroch. Pastieri majú byť tam, kde sú ovce Jeho stáda.

V proroctve Ezechiela kapitole 34, ktorá je významnou kapitolou o tomto predmete, sa môžeme naučiť, že ovce sú rozpŕchnuté, pretože nieto pastierov. Nikto nenavštevuje nemocných, nikto nezastaví tých, čo blúdia, nikto sa nestará o ovce. Prečítajte si tú kapitolu a uvidíte, ako Boh hľadí na taký stav medzi Jeho ľudom. Čítajte, ako Boh hľadí na takých pastierov (v.2): „Oj, beda pastierom Izraelovým, ktorí pasú samí seba! Či azda nemajú pastieri pásť stádo?“ Vo veršoch 2-6 máme nevšímavosť pastierov ku ovciam v ich biednom postavení.

Písmo je plné obrazov o tomto predmete, ale príklady troch pastierov postačia pre túto úvahu. Muži, ktorí boli zodpovední: Jakob, Mojžiš a Dávid, ktorí sa starali o ovce iných – Lábana, Jetru a Izaiho.

JAKOB – 1.Moj. 29:10: „Jakob… napojil stádo Lábana, brata svojej matky.“

Jakob občerstvujúci – naťahal vody z hĺbky, aby občerstvil ovce. Svätí bývajú občerstvení, keď bratia vynášajú pravdu z hĺbky Božieho Slova. Milý čitateľu, sú ovce

v tvojom zbore vyučované a občerstvované Slovom?

Jakob slúži – je oddaný 1.Moj. 31:38-41. Tieto verše predkladajú katalóg vernej služby za dvadsať rokov. „Toto už dvadsať rokov som bol u teba. Tvoje ovce a tvoje kozy nepometali, a baranov tvojho stáda som nejedol. Roztrhaného som nedoniesol tebe; ja som niesol tú škodu; z mojej ruky si to hľadal, už či bolo ukradnuté vodne a či bolo ukradnuté v noci.“ Akú má pastier zodpovednosť! Pán Ježiš Kristus mohol povedať: „Nikto z nich nezahynul.“ (Jána 17:12) Mohli by dnešní pastieri povedať tak isto?

MOJŽIŠ – 2.Moj. 3:1: „A Mojžiš pásol stádo Jetra, svojho svokra… a zahnal pozvoľna stádo až za púšť a prišiel k vrchu Božiemu, k Horebu.“

Mojžiš vodiaci – usmerňuje ovce do súkromia za púšť. Viedol ich hore do vrchov, aby sa tam pásli na sladkých bylinách. Kam my dnes vedieme ovce? Kristus na výsostiach vo vznešenosti a sláve je pastvou pre Svoje ovce. Aké vznešené učenie sa tu poskytuje svätým; povznášajú sa pastieri do výšky takejto služby?

DÁVID – 1.Sam. 17:34: „Keď prišiel lev alebo medveď a niesol preč nejaké dobytča, ovcu alebo kozu zo stáda, vyšiel som za ním a bil som ho a tak som vytrhol z jeho tlamy. A keď sa oboril na mňa, chytil som ho za jeho bradu a bil som ho dotiaľ, dokiaľ som ho nezabil.“

Dávid ochraňuje – Nepatria ovce dnes inému a nie sú pastieri Jemu zodpovední? List Židom 13:17 nás učí: „Poslúchajte svojich vodcov a ustupujte im, lebo oni bdejú za vaše duše jako takí, ktorí vydajú počet.“ Môžu svätí počítať s vami ako starším – pastierom, že ich podporíte, keď nepriateľ dotiera? Nájomník uteká, keď prichádza vlk, pretože ovce nie sú jeho. Opakom je Kristus. Dobrý Pastier v Jeho smrti (Ján 10:11); Veľký Pastier v Jeho vzkriesení (Žid.13:20) a Knieža Pastierov v Jeho opätovnom príchode. (1.Pet. 5:4)

Sú aj ďalší, o ktorých by sme mohli hovoriť, ako Jozef, ktorý v 1.Mojžišovej 46.kapitole viedol svojho otca, bratov a ich stáda do zemi Gózena, čo znamená zem slnka, zem dažďu a zem pastvy. To je miesto, kam praví pastieri povedú stádo na zelené pažite Božieho Slova. Je zrejmé, že Boh pozdvihuje pastierov, lebo potrebuje, aby boli Jeho ovce vedené, kŕmené a vyučované. Je možné, že niektorí neodpovedajú na Boží dar, ktorý im je daný ako pastierom?

„Hospodin je môj pastier; nebudem mať nedostatku.“ (Žalm 23:1)

Jedno z najdrahocennejších slov v tomto počiatočnom verši 23. Žalmu je malé zámeno „môj“. Aká útecha a radosť vedieť, že On nie je len pastier alebo náš pastier, ale „môj“ pastier! Dobrý Pastier kladie svoju dušu za ovce (Jána 10:11), vyviedol toho Veľkého Pastiera z mŕtvych (Žid. 13:20), Knieža Pastierov, ktorý príde jedného dňa pre svoj ľud (1.Pet. 5:4), je môj, môj Pastier. Preto nebudem mať nedostatku.

PEVNÝ ZÁKLAD BOŽÍ STOJÍ

David R. Alves, Sr.

A BUDEŠ PAMÄTAŤ, ŽE SI BOL SLUHOM

„Pamätaj a nezabudni“ sú kľúčové slová 5.Knihy Mojžišovej (9:7). Požehnanie Izraela v Kanaáne záležalo na ich poslušnosti Bohu. Táto kniha posilňuje slová Mojžiša z vrchu Sinai vyslovené pred 40 rokmi. Starí a mladí mali mať aktuálne porozumenie zákona.

Pravda, ktorá nie je opakovaná sa zabudne; prestane byť uplatňovaná a nakoniec bude zavrhnutá. Peter to vedel a snažil sa, aby veriaci boli upevňovaní v pravde (2. Pet. 1:12).

Naučené poučenia mali ochrániť Izraela na ceste z Egypta do Kanaánu. V tejto knihe je trinásť výziev ku pamätaniu na veci a deväť výstrah o veciach, na ktoré nemali zabudnúť.

Užasné je, že každý deň si mali spomínať na ich východ z Egypta (5. Moj. 16:3). V štyroch oddieloch im Boh silne burcuje mysle pripomínajúc im, že boli sluhami.

Prvý citát je vo vzťahu ku sobote (5:15). Mali ju zachovávať, pamätajúc pri tom, že v ich otroctve nebolo možné venovať čas Bohu! Faraón bol pánom ich životov. Hoci my nezachovávame ceremoniálnu sobotu, potrebujeme venovať čas pre Boha v našom týždennom rozvrhu. Máme sotva čas modliť sa, čítať svoju Bibliu alebo rozjímať? Je snáď nemožné mať rodinný oltár v moderných časoch? Vyslobodení otroci by si mali nájsť čas pre Boha.

Ďalší citát je v kapitole 15:15, v spojení s oslobodením hebrejského sluhu. Majiteľ mal vybaviť oslobodeného sluhu štedre. Pri odchode z Egypta dostalo sa im zadarmo všetko, tak mali aj oni dať zadarmo. Títo Izraeliti vedeli, čo znamená začať odznova nemajúc nič. Máte pomôcky pre študovanie Biblie, (kopu kníh), ktoré by snáď mohli byť lepšie a usilovnejšie využité novými veriacimi? Možno, že mladý manželský pár, len nedávno spasený zo života hýrenia, potrebuje stôl alebo chladničku, alebo nejaký odev. Pamätajte na svoje zápasenie na začiatku! Mohli by ste pomôcť. Vyslobodení sluhovia majú súcitiť s tými len nedávno oslobodenými.

Po tretie – jestvovala svätyňa, v kapitole 16:11-12. Boh pre ňu určil miesto a prial si, aby sa Izrael pravidelne s Ním stretával. Bola to výsada, ktorú v Egypte nemali. Zbor veriacich je veľmi milovaný Bohom (Skut. 20:28; Zjav. 3:9). Aj v našich životoch to má byť stredobodom. Nemáme opúšťať naše zhromaždenie (Žid.10:25). Zborové zhromaždenia majú byť šťastné stretnutia vyslobodených otrokov spolu sa radujúcich v Božej prítomnosti.

Nakoniec, 5.Mojžišova 24:17-22 predpisuje zaobchádzanie s cudzincom a žalostiacim. Mali zaobchádzať s cudzincom pekne; nie ako bolo s nimi nakladané v Egypte. Niečo z ich žatvy malo byť nechané na poli pre vdovy a siroty. Po osadení sa v zemi sa mohlo stať, že by sa Izraeliti sústredili len na seba. Preto liekom na to malo byť: pamätať na to, že boli sluhami, keď o nich nikto nedbal. Myslieť na iných. Pamätajte na starých a chorých veriacich, ktorí sú preto doma, študentov v zbore z ďalekých miest, ktorí sa cítia osamelí, ako ovdovelí a siroty. Vyslobodení sluhovia majú mať záujem o takých, ktorí sú nie tak obdarení.

NIKDY TAK NEHOVORIL ČLOVEK AKO TENTO ČLOVEK

Tom Matthews

Úvaha z Matúša 11:28-30

Tí, ktorí milujú Pána Ježiša Krista, môžu vidieť hlbší význam v týchto slovách ako si „úradníci“ mohli vôbec predstaviť. Iste, Jeho slová boli jedinečné a v mnohých prípadoch výlučné od Toho, ktorý bol naozaj Boh zjavený v tele. Uvažujme o Jeho slovách ako ich máme v Matúša 11:28-30: „Poďte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení a ja vám dám odpočinutie. Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie svojím dušiam; lebo moje jarmo je užitočné a moje bremeno ľahké.“

V mestách Galilei bolo napäté ovzdušie. Pán Ježiš Kristus tam bol všeobecne zavrhnutý a akékoľvek nadšenie z Jeho divov akoby uvädlo. Odrazu, v dobre zvolenom bode je počuť zvučný hlas Dokonalého človeka. Každé slovo malo svoj pravý dôraz: „Poďte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení, a ja vám dám odpočinutie.“

Skutočné obrátenie sa odohráva vtedy, keď sa hriešnik stretne so Spasiteľom.

Mohli by sme očakávať, že v Jeho pozvaní je niečo, čo zachytí pozornosť tých, ktorí išli pomimo, lebo to pozvanie bolo rozdielne od všetkého, čo bolo možné doposiaľ počuť. Žiaden človek neurobil takú ponuku ako bola táto. V Starom Zákone nebol nikto, kto by vyjadril také pozvanie vo svojom vlastnom mene s takým vyjadrením. Nebol z neho nikto vyradený: „všetci, ktorí pracujete“. A záruka bola absolútna: „ja vám dám odpočinutie.“ Neprichádzal do úvahy žiadny neúspech, ani nebolo žiadneho náznaku, že je to iba „pokus“ dať odpočinok. Kto to bol, kto si takto robil nárok na božskú moc? Podľa predošlého verša, On bol večný Syn večného Otca; nikto Ho nemohol úplne poznať, krome Otca. Dôležité je pozorovať adresnosť Jeho slov v Písme; Jeho pozvania a zasľúbenia sú určené pre všetkých.

Ak sledujeme koncept obťaženia a dôjdeme k jeho pôvodu v Biblii zisťujeme, že je to priamy alebo nepriamy následok hriechu (1.Moj. 3:16-19). Ako často obvinený hriešnik cíti ten pocit utláčania a stiesnenosti! Podobne možno povedať aj o mnohých, ktorí v citovo nabitom ovzduší urobili určité náboženské vyznanie, ktoré však neprinieslo očakávaný pokoj a uspokojenie.

Požehnaný Spasiteľ povedal: „Poďte ku mne.“ Slová „prijsť k Nemu“ znamenajú to isté, ako „uveriť v Neho“ (Jána 6:35). Sústreďme sa na slovo, ktoré použil Pán Ježiš. „Poďte“ znamená blížiť sa k Jeho Osobe. Skutočné obrátenie sa odohráva vtedy, keď sa hriešnik stretne so Spasiteľom. To neznamená uvidieť „svetlo“ alebo pocítiť duševné „vzrušenie“. V jednoduchosti toho vznešeného momentu sa približuje vierou ku Spasiteľovi a úplne sa Mu zdôveruje. Veľkou pomocou v hodine presvedčenia je hodnota Jeho smrti.

Je táto skúsenosť prichádzania k Pánovi Ježišovi koniec všetkých problémov? Biblia tak neučí. Avšak, čo sa týka obťaženia a bremena hriechu, to sa zmenilo na pravý odpočinok a úplné odpustenie. Vyriešil sa vážny problém a nejestvuje miesto pre žiadnu pochybnosť. Táto úžasná skutočnosť je vyjadrená v slovách:

Na Tvojej prebodnutej a žehnajúcej hrudi
ponúkaš unaveným odpočinok.
Odpočinok od svetských falošných ciest,

odpočinok od jeho márnivosti.

Odpočinok z odpustenia a úľavy
od nákladu viny a žiaľu;
odpočinok v Tvojej výkupujúcej krvi,
odpočinok v dokonalom pokoji s Bohom.

Obeť, ktorá odčinila hriech,
ty si vzácna v mojich očiach.
Len ty samá budeš mojím odpočinkom,
teraz a po celú večnosť.
(H.Grattan Guinness 1835 - 1910)

Pán Ježiš má však ešte viac čo povedať: „Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa; lebo moje jarmo je užitočné a moje bremeno ľahké." Prijatie Pána Ježiša ako Spasiteľa je začiatok vzťahu, ktorý bude trvať po celú večnosť. Zastaviac sa pri týchto slovách vo verši 29, pozorujeme, že je to akoby Spasiteľ povedal tomu, ktorý prišiel do odpočinku: „Teraz chcem, aby si išiel vedľa mňa." Spomeňme si na odpoveď vzkriesenéno Pána, ktorú dal Saulovi Tarzenskému, keď sa Ho pýtal: „Pane, čo chceš, aby som robil?" (Skut. 9:6). Krátka odpoveď hovorí veľmi jasne, že už patrí inému Pánovi.

Tá nová cesta v spoločnosti Pána Ježiša zahŕňa aj jarmo – Jeho jarmo! To znamená chodiť v obecenstve s Ním a podľa Jeho vôle. Pre niektorých to môže znamenať veľmi veľa. Pravda je, že prijatie Jeho jarma usmerní veriaceho do opačného smeru, ktorým doposiaľ išiel týmto zlým svetom. Cena by sa mohla zdať príliš vysoká, ale tomu je tak len pre tých, ktorí sa vyhýbajú jarmu. Tí, ktorí s vďačným srdcom vezmú Jeho jarmo na seba a chodia podľa Jeho vôle zisťujú, že sú Jeho slová pravdivé: „Moje jarmo je užitočné a moje bremeno ľahké!"

Keď pozorne zvážime slová týchto veršov, objavujeme drahocenné tajomstvo života v jeho najvyššej úrovni. Prichádzajúc k Nemu, dostáva hriešnik „odpočinok v Ňom, ktorý unavený ocení." Vezmúc Jeho jarmo a učiac sa od Neho novoobrátený človek chodí blízko Neho a je vedený cestou, ktorá sa čoskoro skončí „v sláve na onej strane".

Majster sa často vyjadril niekoľkými slovami, ale tak, ako v týchto, ich obsah je nekonečný a ich charakter božsky vznešený.

„Nikdy človek nehovoril ako tento človek." (Jána 7:46)

„Dobre ste bežali, kto vám prekazil, aby ste neposlúchali pravdy?"
(Galaťanom 5:7)

Nie čo, ale kto vám prekazil? Tak často bývame zavedení inými. Je naše obecenstvo s Pánom dnes prerušené, pretože sme v zlom vzťahu – v cudzom jarme? Počúvate niekoho, kto neučí pravdy Písma? Potkli ste sa pre svoje priateľstvo vo svete? „A tak s trpezlivosťou bežme pred nami ležiaci beh o závod, hľadiac ta… na Ježiša."

ODKAZY OD MUŽOV BOŽÍCH (1)

E. Baijal, Wick

ÚVOD

Výraz „muž Boží“ sa vyskytuje v Biblii 72-krát (v anglickom KJV preklade). Je to slovné vyjadrenie, ktoré sa hlavne používa pre označenie muža, ktorý je v styku s Bohom, predstavuje Božie záujmy na zemi. Všetky, okrem dvoch, sa nachádzajú v Starom Zákone. Dve novozákonné miesta sú poučné o veciach, ktorým sa muž Boží musí vyhýbať (1.Tim. 6:11) a o skutočnosti, že muž Boží sa musí vnoriť do Božieho Slova (2.Tim. 3:17).

V Starom Zákone sa najčastejšie toto spojenie používa s Elizeom (viac ako 20-krát), ale je tiež opakovane použité vo vzťahu k dobre známym Božím služobníkom, ako Mojžiš, Samuel a Dávid. V dvoch prípadoch (oba v knihe Sudcov 13 vo vzťahu ukázania sa Samsonovým rodičom) má toto slovné vyjadrenie súvislosť s nebeským poslom.

Zaujímavé je, že sú štyri zvláštne príležitosti, keď sluha Boží, ktorý je opísaný ako „muž Boží“ je poslaný, aby odovzdal zvláštne posolstvo, zjavil nejakú pravdu, ale jeho meno sa neuvádza v Písme. Zahrnutie opisu služobníka ako muža Božieho do Písma, ale neuvedenie jeho mena, je taktiež poučné. Zdá sa, že to boli posolstvá, ktoré mali byť doručené mužmi, ktorí sú v styku s Bohom a mužmi, ktorí boli poslaní priamo od Božieho trónu. Okrem toho sa zdá, že Boží Duch zdôrazňuje, že to, čo bolo rozhodujúce, bolo posolstvo a nie muž. Či to neplatí aj dnes?

Výraz „muž Boží“ sa vyskytuje v Biblii 72-krát.

Títo muži a ich posolstvá majú silné ponaučenia pre nás veriacich žijúcich v 21. storočí. V týchto krátkych úvahách by sme chceli prejsť štyri udalosti, ktoré môžu byť zahrnuté a pomenované takto:

1. 1.Samuelova 2: Posolstvo sankcií Élimu
2. 1.Kráľov 13: Posolstvo hanby pre Jeroboáma
3. 1.Kráľov 20: Posolstvo spasenia pre Achaba
4. 2.Paralipomenon 25: Posolstvo oddelenia pre Amaziáša.

Posolstvo sankcií Élimu (1.Sam. 2:27)

Éli sa zdal byť mužom s duchovným pohľadom (1.Sam. 3:8; 4:18). Vedel niečo o počúvaní Božieho hlasu a mal záujem o Božiu prítomnosť. Bol činný v službe a vedení Božieho ľudu. Medzitým, ako aj mnohí iní dobrí Boží muži, mal problém so svojou rodinou. Autor tejto úvahy úprimne pri tomto bode uznáva, že nemusel byť skúšaný ako Éli, keďže doposiaľ ešte nemal mladistvých alebo dospelých synov. Avšak Písmo tu hovorí jasne o vážnom nebezpečenstve pre duchovný pokrok Božieho ľudu, keď rodinné vzťahy dozrejú k Božiemu napravujúcemu súdu. V skutku zbory svätých boli veľakrát smutne rozdelené práve na tomto základe, a tak posolstvo zostáva aktuálne aj dnes.

Muž Boží sa dostavil a hovoril Élimu. Pripomenul Élimu, že sa nachádza na výsadnom mieste Božej blízkosti a posvätenia jedine vďaka Božej milosti (2:27-28). No výrok proti Élimu bol tento: jeho synovia robili niečo, čo ich otec nikdy nerobil – ťažili z obetí

a Božieho ľudu a namiesto toho, aby ich v tom zastavil, Éli im povoľoval, aby prestupovali Božie prikázania. Éli bol ten zodpovedný (v.29). Pravda, všeobecne deti neboli zodpovedné za otcov hriech, alebo otec za hriech detí, ale bremeno posolstva je, že Éli mal vo svojej moci zastaviť to ich chovanie, ale neurobil to. Éli mal prakticky celý dom pod svojou správou a dovolil, aby sa stal miestom hriechu jeho synov, hlavných zástancov tej zhuby.

Nebolo pochybností o tom, že prídu sankcie. „Bohu sa nebude nikto posmievať" (Gal. 6:7). Éliho chyba, že nedal Bohu prvé miesto. A opakovaný hriech jeho synov vládnuť nad Božím ľudom znamenalo, že sa diskvalifikovali z účinnej služby pre Boha. Muž Boží pripomenul Élimu, že úcta a odmena od Boha neprídu pre prirodzené príbuzenstvo, ale že požehnanie nasleduje za poslušnosťou. My si môžeme priať, aby členovia našej rodiny zažívali a poznávali duchovný vzrast a požehnanie, ale to sa môže stať len ako následok ich poslušnosti. A určite nie novotami v službe alebo tolerovaním hriechu. Hriech má vždy zhubné dôsledky. Éliho zlyhania boli:

Prvé, ako je zdôraznené v kapitole 2 – jeho rodina bola nedotknuteľná a neschopná plniť službu, ktorá im bola pôvodne určená.

Druhé, bol povolil rast morálneho úpadku, lebo nezastavil hriech. On bol Bohom postavený za vodcu (v.22). Nielenže bola povolená otvorená nemorálnosť, zahrňujúca podvádzanie Božieho ľudu, ale mohli by sme obrazne povedať, že Éli akoby toleroval pokus jeho synov okrádať Boha o Jeho podiel z hľadiska vzoru, ktorý bol určený pre aktívne kňažstvo (v.12).

Božie Slovo sa stalo presne podľa toho, ako predpovedal muž Boží. Kňazstvo bolo z Éliho rodiny vzaté dramatickým a boľavým spôsobom. Posolstvo o sankciách, ktoré si vypočul Éli, bolo tvrdé a konečné. Je výstrahou pre všetkých nás, aby sme neboli zaslepení náklonnosťou, priateľstvom alebo rodinnými zväzkami. S hriechom sa musí nakladať rozhodne ako s hriechom.

S hriechom sa musí nakladať rozhodne ako s hriechom.

Prečo sa Éli nepostavil proti svojim synom? Bola to pýcha? Bol to klam? Spôsobilo by to rozdelenie v rodine? Sú to rovnaké príčiny, ktoré aj dnes bránia, aby sa vysporiadalo s hriechom. Nech bol už dôvod akýkoľvek, Boh bral Éliho na zodpovednosť.

Kým Éliho rozsudzovanie bolo oslepené rodinnými zväzkami, aj náš pohľad môžu zakryť rôzne druhy náklonnosti. (Napríklad pozri Jakoba 2 – aký majú účinok bohatstvo a postavenie.) Boží ľud dnes potrebuje vodcov, ktorí budú milovať pravdu a klásť Božie záujmy na prvé miesto, bez ohľadu na svoje záujmy alebo náklonnosti.

Bolo by chybou vynechať záverečnú časť posolstva Božieho muža. Boží muž predpovedal práve na pozadí nevernosti Éliho domu, že prichádza deň, keď Boh vzbudí verného veľkňaza, ktorý nebude od Boha odvádzať – vzdiaľovať Jeho ľud. Jeho pôsobenie bude konané dokonale podľa dôverného poznania srdca a mysle Boha. Jeho kňazstvo bude upevnené navždy a bude neprenosné a nemeniteľné (v.35). Pisateľ má za to, že zatiaľ čo mnohí významní učitelia myslia, že tieto verše sa môžu vzťahovať na Samuela alebo Cádoka, obrazne a konečne musia poukazovať na nášho Pána Ježiša, dokonalého Veľkňaza, ktorý nikdy nebude vzďaľovať Boží ľud preč od Boha, pôsobiť proti božským záujmom, a preto nebude nikdy potrebovať, aby bol karhaný.

Je tu ešte jeden následok zhuby – vplyv Éliho ako autority na Samuela. Neovplyvnil ho len správnym smerom, ale aj nesprávnym postojom k svojim synom. Samuel urobil neskôr presne tú istú chybu voči svojim synom ako Éli, ktorý nechal robiť svojich synov to, čo chceli a čo sa im žiadalo. Musíme dávať pozor na vlastné zlyhania, lebo tiež spôsobia úpadok budúcich pokolení. Kiežby sme aj my pocítili výzvu tejto zvesti Božieho muža!

„Ja som El-šaddaj. Choď predo mnou a buď dokonalý.“ (1.Mojžišova 17:1)

„Vy tedy buďte dokonalí.“ (Matúša 5:48)

Tieto výstrahy sú dané ľuďom, nie anjelom! No to, čo dnes počujeme, je: „Nikto nie je dokonalý.“ Takto môžeme ospravedlniť takmer všetko. Nazvať niekoho „perfekcionistom“ sa najčastejšie chápe ako ponižujúca poznámka. Ale Božia vôľa pre nás nie je vyhováranie sa, že sme nedospelí, svetácki, nevedomí alebo neverní. Ale Jeho vôľa pre nás je chodiť pred Ním a byť dokonalí: dospelí, úplní, bez škvrny alebo vady, aby nám nič nechýbalo. Jeho Slovo a Jeho Duch sú naše zdroje. Boží cieľ, sme pravda, ešte nedosiahli, ale snažíme sa ísť vpred?

MALÁ ÚVAHA NA 1. LIST JÁNOV

J. Hay, Perth

VEČNÁ PRAVDA (1:1-4)

Jánovi čitatelia videli niektorých opustiť vlastné rady (2:19). Títo ľudia mali spojenie s Božím ľudom, ale po čase sa ukázalo, že nikdy tam nepatrili. Popierali príchod Pána Ježiša v tele (4:1-3), čo je zhubné učenie, ktoré sa nazýva doketizmus[1]. Časťou ich učenia bol argument, že všetko materiálne alebo čoho sa možno dotýkať je fyzické, a preto zlé a len duchovné je dobré. Tak ako by potom svätý Boží Syn mohol bývať vo fyzickom tele? Kristus nemohol mať zlé fyzické, ale len zdanlivo fyzické telo, len sa zdal, javil ľuďom ako skutočný „človek Kristus Ježiš“ (1.Tim. 2:5).

Spolu so svojim bludárstvom tvrdili, že dosiahli úroveň duchovnosti, ktorá sa rovná bezhriešnosti, vrchol hory, ktorý môžu dosiahnúť len zasvätenci v ich učení! Všetko toto znepokojovalo veriacich a hoci odchod týchto ľudí spôsobil určitú úľavu, Ján musel reagovať na ich blud vo svojom liste kvôli zatemneniu pravdy evanjelia a zneisteným veriacim.

1 Pozn.prekladateľa: Doketizmus (gr. dokeo/dokein – zdať sa, javiť sa) je heretickým učením 1. storočia po Kr., ktoré popieralo pravosť Kristovho vtelenia. Je to názor, že telo a utrpenie Pána Ježiša bolo len zdanlivé, nie reálne.

Nevidíme nejakú konkrétnu stavbu Jánovho listu a apoštol niekedy hovorí o záležitostiach, ktoré už pripomínal. Avšak niť, ktorá sa tiahne jeho listom, je myšlienka o Božej rodine. Napríklad, Otec sa spomína často a sú tu aj početné citáty o novom rode. Ján ich oslovuje ako „dieťatká“, ktorý to výraz je prejav lásky a právom sa môže preložiť ako „milé deti“. Jestvujú neustále prosby o vyjadrenie horúcej lásky v rodine.

List je premiešaný s prehláseniami, ktoré vysvetľujú účel Jánovho písania, prvý hneď na začiatku (1:4). No hlavný účel tohto listu je opísaný takto: „aby ste vedeli, že máte večný život“ (5:13). Jánovo evanjelium bolo napísané pre povzbudenie ľudí, aby verili a dosiahli večný život (20:31); tento list bol napísaný, aby im poskytol istotu, že ho majú (večný život).

Videný a počutý (1:1-2)

Bez úvodu alebo pozdravov, Ján sa venuje svojmu predmetu. Antikristovia kázali nové veci; on prinášal pravdu, ktorá bola vyučovaná od počiatku. V tomto obsahu „počiatok“ je pravdepodobne počiatok kresťanskej doby ako v 2:7, alebo až počiatok ich vlastného života z viery ako v 2:24. Čo sa naučili od počiatočných dní o Ježišovi ako človeku, bolo teraz popierané; Ján teraz znovu zdôrazňuje pravé poznanie Spasiteľa za Jeho dní v ľudskom tele – základnú pravdu o Pánovi Ježišovi.

a) On je „Slovo života“ a Ján spája dve myšlienky z úvodu svojho evanjelia. Ako Slovo je Pán Ježiš stelesnenie každej komunikácie z neba. Otec v Ňom vyjadril úplnú sumu všetkého, čo potrebujeme vedieť o Ňom (14:9). Kristus je tiež prameňom všetkého života, už či fyzického alebo duchovného, ale v Jeho bytosti On je život (14:6), a niektoré preklady píšu „život“ s veľkým začiatočným písmenom, verš 2: „Život sa zjavil“.

On bol skutočný človek, dalo sa ho počuť, vidieť a dotýkať. Život sa zjavil.

b) „A to Slovo bol Boh“ (Jána 1:1) a Ján tu poskytuje dôkaz o tom tým, že používa slovo „večné“ a koncept zjavenia, hovoriaci o predošlom jestvovaní. Tu je povedané, že je „u Otca“, nie „u Boha“ ako v Jána 1:1, hoci je Otec Boh. Hovoriac o Jeho vzťahu pred vtelením s Tým, ktorý je opísaný ako „Otec“, jestvuje vedľajší dôkaz o Jeho večnom Synovstve, lebo ako by mohol byť Otec bez Syna? V ľudskom vzťahu otec jestvuje pred svojím synom, ale nie je otcom skôr, ako sa narodí jeho prvorodený. V Božstve sú obaja – Otec a Syn – bez počiatku a veční, teda nikdy nejestvoval bod v dejinách, kedy ich vzťah Otca a Syna začal – je večný. Ak bol Otec Otcom v tom, čo nazývame minulá večnosť, tak Syn bol Synom, lebo bol „s Otcom“.

c) „Slovo sa stalo telom“ (Jána 1:14) To bol Jánov spôsob vyjadrenia pravdy o vtelení v jeho evanjeliu. Tu nám vraví: „život sa zjavil“, to je slovo, ktoré bude figurovať v liste v rôznych významoch, niekedy preložené ako „ukázal“. Gnostici popierali dôležitosť ľudského tela Pána Ježiša; a tak Ján v týchto počiatočných veršoch zdôrazňuje zjavenia Pána ako človeka. Počuli sme Ho a len Ján zaznamenáva, že Ho počul hovoriť o „svojom tele, ktoré ja dám za život sveta“ (Jána 6:51). On prišiel „v podobnosti tela hriechu“ (Rim. 8:3). On bol viditeľný až natoľko, že mohol byť skúmaný zblízka: „videli sme Jeho slávu“ (Jána 1:14). Ale Jeho sa mohli aj dotýkať. Simeon, Petrova svokra, Jairusova dcéra, malomocný, muž slepý od narodenia, deti, ktoré požehnal; títo a mnohí iní by mohli posvedčiť, že ten, ktorý býva v neprístupnom svetle, teraz prišiel tak blízko, že zažili Jeho fyzickú blízkosť a dotyk Jeho tela. Aká blahosklonná milosť! Ale nepochybne „my“ v týchto veršoch sa vzťahuje na učení-

kov v ich dennom živote s Ním ako pravým človekom. Ján vedel, že On nebol prízrak; Pán podal fyzickou rukou chlieb a ryby do rúk Jána. Pán sa dotýkal Jánových nôh, keď mu ich umýval. V ten istý večer Ján spočíval na Jeho hrudi. On bol skutočný človek, dalo sa ho počuť, vidieť a dotýkať. Život sa zjavil.

Obecenstvo s nami (1:3-4)

Ján odovzdáva poznanie Pána Ježiša veriacim. To nebola pravda len pre skupinu apoštolov; on chcel, aby aj iní mali „obecenstvo" s nimi a s ich Spasiteľom. Opravdové obecenstvo jeden s druhým má doktrinálny základ. Je pravda, že jestvuje spoločný faktor v živote každého údu Kristovho tela v tom, že Svätý Duch býva v každom z nich. „Jedno telo a jeden Duch." (Efež. 4:4) Duch vytvára jednotu v tele (v.3). No viditeľné vyjadrenie obecenstva môže byť vyjadrované len na základe rovnakosti učenia – doktríny. Je významné, že skôr ako je zmienka o prvých veriacich, že zotrvávali v obecenstve, spomína sa apoštolské učenie (Skut. 2:42). Pretože všetci súhlasili s apoštolským učením, aj ich obecenstvo malo pevný základ. Tak i Ján chcel, aby jeho čitatelia boli v obecenstve s ním bez toho, aby bolo narušené odchýľkami v poznaní Krista, ktorým boli vystavení, a tak im pripomína pravú podobu Krista z prvej ruky. Toto boli ľudia, ktorí nevideli a uverili (Jána 20:29). Oni nevideli a predsa milovali (1.Pet. 1:8). Ján videl (Jána 19:35) a teraz sa zdieľa s nimi so zážitkami s Ním pre upevnenie vzájomného obecenstva.

Ale obecenstvo je viacej ako len to, ktoré jestvuje medzi veriacim a veriacim. „Naše obecenstvo je s Otcom a Jeho Synom, Ježišom Kristom". Z Jeho smrti vyplýva to, že predtým cudzinci a nepriatelia zakúšajú dôvernosť s osobami Božstva. Stali sa „účastníkmi Božskej prirodzenosti" a zdieľajú rovnaké záujmy s Otcom a Jeho Synom. V tomto obsahu je dôraz položený na potrebu podieľať sa celým srdcom na Otcových myšlienkach a Otcovej záľube v Synovi, v Jeho charaktere a prirodzenosti. Obecenstvo môže byť zakúšané, len keď je naša myseľ o týchto veciach v súlade s božským zjavením. Preto Ján podáva veriacim Syna, pravdu, ktorej bol očitým svedkom kvôli obecenstvu s Otcom, z ktorého plynie prúd nežnej lásky, starostlivosti a porozumenia (Žalm 103:13-14) a „... Jeho Synom, Ježišom Kristom". A Ján s rozvážnou presnosťou opisuje Spasiteľa. Boží Syn je Ježiš, skutočný človek, lebo pri jeho narodení dostal meno Ježiš (Mat.1:21). On je tiež Kristus, použitie Mesiášskeho titulu, Ten pomazaný! To je útok na ďalšie tvrdenie gnostikov, že nejako Ježiš a Kristus neboli jedno a to isté. Ich názor bol, že „Kristus" bol božský lúč, ktorý prišiel na Neho pri Jeho krste a opustil Ho pred Jeho smrťou, možno v Getsémane! Ján tu trvá na tom, že Boží Syn je Ježiš Kristus a my máme živý vzťah s Ním.

Boží Syn je Ježiš Kristus a my máme živý vzťah s Ním.

A tak Ján píše, že z jasného pochopenia pravej identity ich Spasiteľa vyplýva radosť zo spasenia (v.4). Nie je nič iné, čo by spôsobilo radosť vo veriacom srdci ako slovo o Pánovi Ježišovi. Preklady sú v rozpore o tom, či má 4.verš znieť: „vaša radosť", alebo „naša radosť". Ak by sme vzali do úvahy druhú možnosť, je pravdou, že hovorenie o Kristu prináša veľkú radosť aj kazateľovi.

VÝZBROJ

M Wilkie, Inverness, Škótsko

Jedna zo znamenitých vecí na našom Bohu je, že veci, ktoré sa zdajú byť hlavnými prekážkami, On použije na dosiahnutie Svojich vlastných cieľov. Napríklad apoštol Pavel bol určený podľa Božej vôli, aby strávil značné množstvo času vo väzení, strážený vojakmi Ríma. Mohlo sa zdať, že pravda Božia je zastavená, ale v skutočnosti tomu bolo naopak: z Pavlových blízkych kontaktov s vojakmi, ktorí ho strážili pošlo to, čo je možno najznámejšia jeho ilustrácia – výzbroj kresťana.V Novom Zákone sú tri úseky, v ktorých sa uvádzajú zbrane veriaceho a v každom z nich proti inému duchovnému nepriateľovi. V Rimanom 13 sú nám prestavené zbrane svetla, aby nám poslúžili v našom boji s telom; v 2.Korinťanom 6 sú zbrane spravodlivosti, ktoré nosíme v našom boji so svetom; a v Efežanom 6 je naša pozornosť usmernená na celú zbraň Božiu, ktorá nás ochráni proti útokom samého diabla. Pozrime sa na tieto zbrane osobitne:

Rimanom 13:12: Zbrane svetla

Telo je možno duchovný nepriateľ, s ktorým máme najväčšiu starosť. Je prítomné v každom z nás, nie je zlepšené obrátením sa a nikdy nás neopustí, až keď sa dostaneme do neba. Zámer tela je odvrátiť našu pozornosť od duchovných vecí a udržiavať naše myšlienky a ambície v časnosti a na zemi viacej, ako vo večnosti. No apoštol vraví, že musíme pamätať, že nie sme na zemi naveky, a to môžu a majú aj naše životy odzrkadľovať. Najlepší spôsob ako to robiť je obliecť si zbrane svetla. Všimnime si, ktorými vecami sa vyznačuje táto zbraň.

1) Nemáme sa vyznačovať „obžerstvom a opilstvom“ (v.13).

Toto je veľmi praktické, možno obzvlášť pre tých, ktorí sú mladší – vo svete, kde je tak mnoho času venované večierkom a zábavám. Mladý veriaci je pozvaný žiť pre iný svet, svet večnosti. Nie je dobré pre žiadneho veriaceho zaviesť si zvyk chodiť do spoločnosti, kde sa bude opíjať – my sme pozvaní žiť vierou vo svetle reality, že noc pokročila a deň našej nebeskej radosti sa priblížil. Je to pravda o všetkých nás?

2) Vec, ktorej sa musíme vyhýbať, je „smilstvo a prostopašnosť“ (v.13).

Dôležitosť tohoto je v 21. storočí nesmierna – žijeme vo svete, kde sa na morálnosť pozerá ako na osobnú vec každého, kde neexistuje všeobecný kodex dobra a zla, a kde je čokoľvek prijateľné, kým nespôsobuje inému újmu. Avšak nasledovník Krista musí stáť mimo tohoto všetkého. Požiadavka Nového Zákona je: „Utekajte pred smilstvom“ (1.Kor. 6:18). Vidzte, že nemáme len stáť – byť proti tomu, a ešte menej zahrávať sa s tým ako ohňom – máme sa rozhodne odvrátiť od toho a utekať.

3) Máme sa vyhýbať zvade a závisti.

Pozrite sa, že Boží Duch sa teraz obracia od vonkajších prejavov hriechu a pozerá sa teraz do našich srdc. Závidím svojim bratom? Nemal by som – lebo pobožnosť so spokojnosťou je veľkým ziskom“.

A nakoniec veľký liek proti týmto všetkým obkľučujúcim hriechom – „ale si oblečte Pána Ježiša Krista a nepečujte o telo“. Čím v užšom vzťahu žijem s dokonalým Človekom, ktorého chodenie je dokonalým vzorom pre všetkých nás, tým viac bude aj môj život taký, ako bol Jeho.

2.Korinťanom 6:7

V tomto texte opisuje Pavel skutočnosť, že nemáme nepriateľa len vo svojom tele, ale sme povolaní Bohom, aby sme žili NA SVETE, ktorý je nepriateľský Bohu, ako Boží vyslanci (2.Kor. 5:20). Vo svetle tohoto musíme žiť tak, aby nebola pohanená služba (2.Kor. 6:3). Svet veľmi rýchlo zistí akúkoľvek chybu na kresťanoch a my musíme dávať pozor, aby naše životy „nedali touto vecou nepriateľom Hospodinovým príčinu, aby sa rúhali“ (2.Sam. 12:14). Miesto toho „vo všetkom sa odporúčať ako služobníci Boží“ (v.4) – inými slovami: musíme spôsobiť svätými životmi, aby sa stalo evanjelium úctyhodné. Toto bola pravda o Pánovi Ježišovi a môže byť pravda aj o nás aj vtedy, keď ideme do každodenných povinností, lebo Písmo vyzýva služobníkov, aby „vo všetkom zdobili učenie nášho Spasiteľa Boha“ (Tít. 2:10). Život praktickej spravodlivosti zaodieva veriaceho do dobrého svedectva „od tých vonku“, chráni nás pred obvineniami tohoto sveta. Všimnime si, že apoštol nepredpokladá, že veriaci nebude obviňovaný: vo verši 8 hovorí o „pohane… zlej povesti… bludároch“. Musí byť pripravený, že každý, kto chce žiť podľa princípov Božieho Slova, pritiahne za to na seba kritiku a ohováranie sveta. Tým spôsobom zaobchádzali aj s Pánom Ježišom a my nemôžeme čakať niečo menej. Dôležité je, aby to nebolo kvôli hriechu. Vo svete a v národe, ktorý je čoraz viac naladený anti-kresťansky, je naša povinnosť žiť spôsobom, ktorý odporúča evanjelium.

Efežanom 6:13: Celá zbraň Božia

Nakoniec máme celú zbraň Božiu na obranu pred útokmi veľkého nepriateľa duší, ktorého neochvejný cieľ je zničiť užitočnosť Božieho dieťaťa zvádzaním alebo zastrašovaním. Apoštol opisuje výzbroj, ktorú používal rímsky vojak a duchovne ich aplikuje.

1) Vo veršoch 14-15 sú tri časti, ktoré si denne oblieka každý vojak: opasok, pancier a obuv.

2) Vo veršoch 16-17 sú zbrane nevyhnutné k boju: štít a prilba.

3) Keď nepriateľ prerazil a nastáva boj muža proti mužovi – krátky meč.

Preskúmajme svoje vlastné životy vo svetle tohto obrazu. Vnáram denne svoju myseľ do pravdy Písem? Je moje srdce chránené divom božskej spravodlivosti, ktorá mi je pripočítaná – bezohľadu na to, čo by satan mohol na mňa žalovať, radujem sa zo skutočnosti, že som urobený „Božou spravodlivosťou v Ňom“? (2.Kor. 5:21) Zúčastňujem sa v útoku na satana tým, že sa zúčastňujem v kázaní evanjelia? A čo situácie, keď som si vedomý nejakého určitého útoku satana? Dúfam vtedy v samého seba, alebo beriem štít závislosti na Bohu? Je moja myseľ chránená božsky – darovanou prilbou spasenia?

Ako záverečný bod, keď nastane moment krízy, spočívajme na tomto – Svätý Duch pripomenie našej mysli príhodné miesto Písma pre tú príležitosť, umožňujúc nám, aby sme odrazili útok nepriateľa. Akú predivnú zbraň vlastníme! Dbajme preto, aby sme sa denne odievali do plnej zbroji, aby keď príde zlý deň na nás, nebola nám cudzia a vedeli sme ju použiť, lebo bola daná od Boha pre nás.

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

„VÄČŠEJ LÁSKY NEMÁ NIKTO“

V Austrálskom meste Melbourne stojí veľmi impozantná svätyňa na pamiatku tých obyvateľov štátu Viktória, ktorí položili svoje životy za svoju krajinu v čase vojen. Túto svätyňu postavili v čase od júla 1928 do novembra 1934 na pamiatku tisícok ľudí zo štátu Viktória, ktorí slúžili a zomreli počas prvej svetovej vojny v rokoch 1914 - 1918. Je jedným z mnohých, pretože Austrálski vojaci bojovali aj v mnohých ďalších vojnových ťaženiach. Kráľovná Alžbeta II. zasvätila jeho nádvorie v roku 1954 tým, ktorí slúžili v druhej svetovej vojne v rokoch 1939 - 1945. Pri tej príležitosti sa na tom mieste objavil výstižný nápis, ktorý hovorí: „Nech vedia všetci ľudia, že je toto svätá zem“. To je vyznanie výnimočnosti tých, ktorí zomreli namiesto iných.

Táto budova sa vyznačuje zaujímavou plaketou umiestnenou v jej hlavnej časti, na ktorej sú slová: „Väčšej lásky nemá nikto“. Toto je čiastočný citát z Jána 15:13: „Nad to väčšej lásky nemá nikto, než aby niekto položil svoj život za svojich priateľov.“ Lúč slnečného svetla dopadá na slovo „lásky“ o 11. hodine ráno, 11. dňa 11. mesiaca roka, čím označuje presnú hodinu, deň a mesiac, kedy bolo podpísané prímerie, ktoré formálne ukončilo druhú svetovú vojnu. Takto je dobre vyjadrená úprimná vďaka za mnohé obete, ktoré viedli k ukončeniu vojny.

Teda ktokoľvek by chcel byť priateľom sveta, stáva sa nepriateľom Božím.

Aby sme pochopili veľkosť pravej lásky, musíme sa skutočne odvrátiť od všetkého toho, čo pochádza z človeka a čo by mohlo byť sentimentálne a rozmýšľať o Božej láske. Ako sme už spomenuli vyššie, títo ľudia zomreli za svojich priateľov a spoluobčanov, ale kontrast s Božou láskou je neporovnateľný. „Lebo sotva kto kedy zomrie za spravodlivého, pretože za dobrého by sa niekto snáď aj odvážil zomrieť. Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás… Lebo ak vtedy, keď sme boli nepriateľmi, boli sme zmierení s Bohom skrze smrť jeho Syna, tak je o mnoho istejšie, že súc zmierení budeme spasení jeho životom.“

(Rim. 5:7,8,10) Nepriateľstvo medzi Bohom a nami je spôsobené hriechom. Jakob jasne prehlasuje, že môžeme skúsiť, či sme alebo nie sme Boží nepriatelia: „Či vy neviete, že priateľstvo sveta je nepriateľstvom s Bohom? Teda ktokoľvek by chcel byť priateľom sveta, stáva sa nepriateľom Božím.“ (Jak. 4:4) Ak máme ambície ohľadom sveta, jeho záľub a záujmov, moci, slávy a popularity, potom sme nazývaní Božími nepriateľmi. Pavel opäť píše: „myseľ tela je nepriateľstvom naproti Bohu.“ (Rim. 8:7) Nepriateľmi sme teda preto, čo sme, čo robíme a ako zmýšľame.

Napriek tomu nás Boh miloval a dal Svojho Syna, aby zomrel za nás. „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“ (Jána 3:16)

Žiadny človek sa nemôže pochváliť väčšou láskou,
ako zomrieť za svojho priateľa;
Ty si bol zabitý za Tvojich nepriateľov;
ktorá láska môže súperiť s Tvojou?

Táto láska spôsobila spasenie, pripravila základ pre zmierenie hriešnikov s Bohom, lebo to dielo je dokonalé a na večnosť. Pán Ježiš prv ako vydal Svojho ducha a vošiel do smrti, povedal: „Dokonané je!“ (Jána 19:30), a to dielo bolo úplne dokonané. Netreba k nemu nič pridávať alebo ho opakovať, a iste niet ničoho, čím by sme my mohli prispieť v tejto záležitosti. Spasenie sa ponúka zadarmo celému ľudstvu a nepriateľ, ktorý Ho vierou príjme a úplne sa na Neho spoľahne, s Ním bude zmierený a namiesto toho, aby bol Božím nepriateľom, bude Jeho priateľom. Je úplne jasné, ktorý vzťah je najlepší.

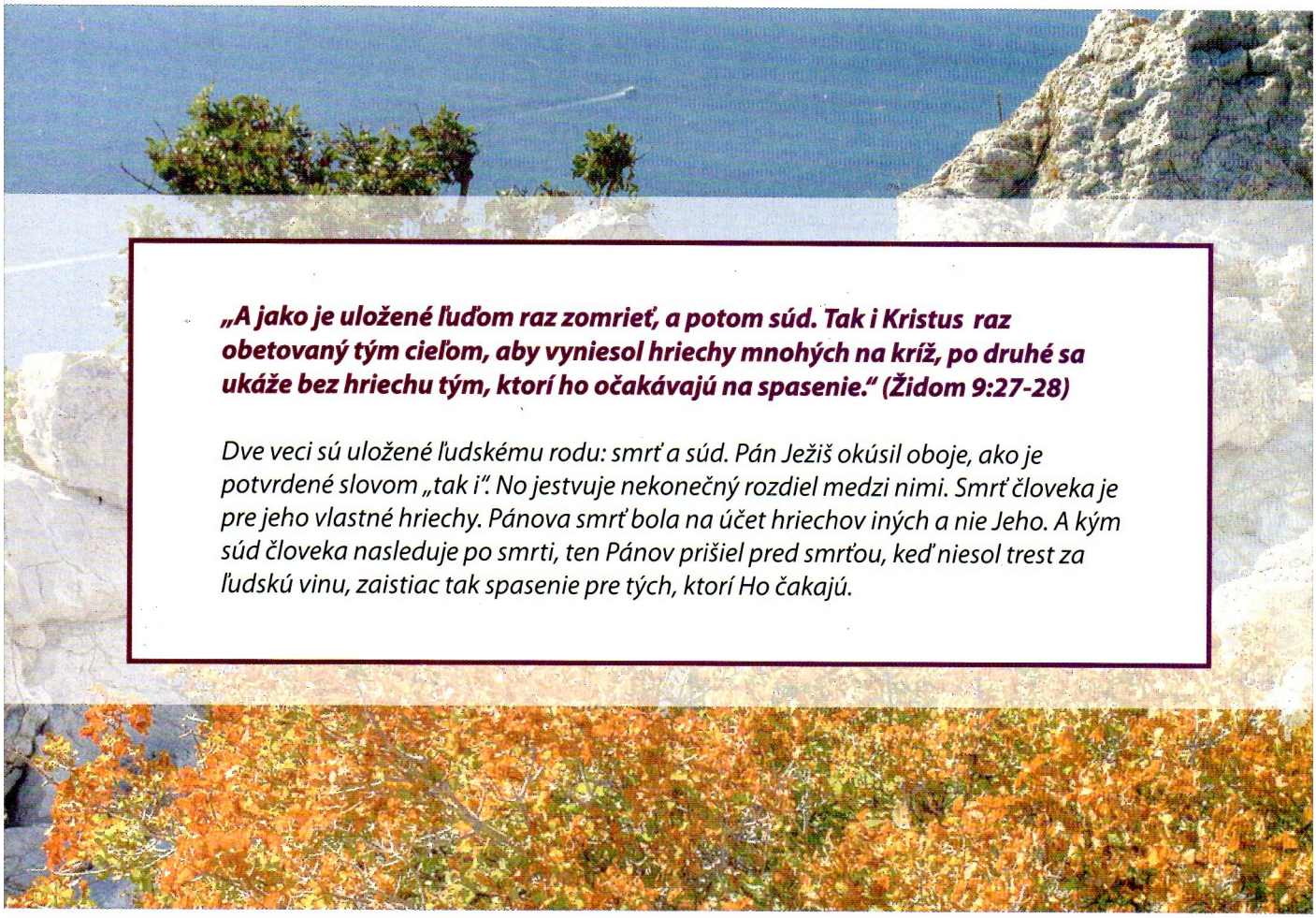

„A jako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd. Tak i Kristus raz obetovaný tým cieľom, aby vyniesol hriechy mnohých na kríž, po druhé sa ukáže bez hriechu tým, ktorí ho očakávajú na spasenie." (Židom 9:27-28)

Dve veci sú uložené ľudskému rodu: smrť a súd. Pán Ježiš okúsil oboje, ako je potvrdené slovom „tak i". No jestvuje nekonečný rozdiel medzi nimi. Smrť človeka je pre jeho vlastné hriechy. Pánova smrť bola na účet hriechov iných a nie Jeho. A kým súd človeka nasleduje po smrti, ten Pánov prišiel pred smrťou, keď niesol trest za ľudskú vinu, zaistiac tak spasenie pre tých, ktorí Ho čakajú.

ISSN 1451-1991

9 771451 199001

www.slovo pravdy.com